

Handelingen

28-29-30-31

VLAAMSE RAAD

ZITTING
1983 - 1984

Vergaderingen van juni 1984

VERTEGENWOORDIGING VLAAMSE GEMEENSCHAP EG-RAAD
VERTRAGING DOSSIERAFHANDELING STEDELIJKE OPENBARE WERKEN
VERVAL VERKAVELINGSVERGUNNING BIJ SCHENKING AAN KINDEREN
ERKENNING NIET-OPENBARE RADIO'S EN AUTEURSRECHTEN
AANWERVINGSPROCEDURE AMBTENAREN MINISTERIE VLAAMSE GEMEENSCHAP
GEVOLGEN SLUITING STORTPLAATSEN HUISVUILVERWERKING
GEMEENSCHAPSWAARBORG VZW BELGISCHE MEDIATHEEK
BTW-PLICHT JEUGDHUIZEN
WETENSCHAPPELIJK ONDERZOEK ONDERWIJSMETHODIEK HO
VERANTWOORD GEBRUIK CHEMISCHE HYGIËNE-ARTIKELN
AANVULLING WET RUIMTELIJKE ORDENING EN STEDEBOUW
AANLEG AUTOWEG PECQ-ARMENTIÈRES
WERKING VNC
WERKINGSBEGROTING RAAD
BELEID HUISHOUELIJK AFVAL LIMBURG
BELEIDSNOTA DIRV-ACTIE
TRAAG OVERHEIDSOPTREDEN MILIEUVERVUILING NOORD-LIMBURG
ERKENNING NIET-OPENBARE RADIO'S
SUBSIDIËRING INTERNATIONALE NIEUWE SCÈNE
OBJECTIVITEIT BRT-TV-BERICHTGEVING

Inhoud

Nr. 28

26 juni 1984
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1143

Ontwerpen van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 1143

Verslagen

Indiening, blz. 1143

Mededeling van het Rekenhof

Indiening, blz. 1143

Schriftelijke vragen (R.v.O. art. 65)

Indiening, blz. 1143

Mededeling van de Voorzitter

Wijziging in een verwijzing naar commissie, blz. 1144

Dringende vragen (R.v.O. art. 66, 5)

Dringende vraag van de heer A. De Beul tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over de vertegenwoordiging van de Vlaamse Gemeenschap op de EG-Raad van de Ministers van cultuur te Luxemburg, blz. 1144

Dringende vraag van de heer G. Temmerman tot de heer M. Galle, Gemeenschapsminister van binnenlandse aangelegenheden, over de onaanvaardbare vertraging in de afhandeling van dossiers betreffende stedelijke openbare werken, blz. 1145

Vragen (R.v.O. art. 66)

Vraag van de heer T. Kelchtermans tot de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud, over het verval verkavelingsvergunning bij schenking aan kinderen, blz. 1146

Vraag van de heer H. Suykerbuyk tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over het probleem van de auteursrechten in het kader van de erkenning van de niet-openbare radio's, blz. 1147

Vraag van de heer W. Seeuws tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid, over de procedure voor het bevelen van bepaalde ambten bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, blz. 1148

Vraag van de heer A. Denys tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs, over het toekomstperspectief voor de verwerking van huisvuil van verscheidene gemeenten ten gevolge van de sluiting van stortplaatsen, blz. 1149

Vraag van mevrouw L. Detiège tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over het onwettig verlenen van de Gemeenschapswaarborg in het dossier VZW Belgische Mediatheek, blz. 1150

Vraag van de heer A. Laridon tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over de BTW-plicht voor erkende en gesubsidieerde jeugdhuizen, blz. 1150

Vraag van de heer J. Caudron tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs, over mogelijke resultaten van wetenschappelijk onderzoek omtrent studie- en doceermethodes alsmede examineervormen in het hoger onderwijs, blz. 1151

Vraag van de heer F. Geyselings tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, en de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs, over het gebruik van chemische middelen in caravan-, tent- en boottoiletten, blz. 1152

Ontwerp van decreet houdende aanvulling van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedebouw
— 260 (1983-1984) — Nrs. 1 tot 4

Beroep op het reglement en voorstel tot wijziging naar de commissie, blz. 1153

Sprekers : de heren J. Van Elewycck, A. De Beul, E. Beysen, J. De Seranno, L. De Grève, Minister P. Akkermans

Algemene bespreking, blz. 1155

Sprekers : mevrouw M. Tyberghien-Vandenbussche, verslaggever, de heren J. Van Elewycck, A. Claes, R. Van Rompaey, J. De Mol, J. De Seranno, D. Vervaeke, A. De Beul, P. Tant, mevrouw M. Smet, de heren F. Geyselings, E. Desutter

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1166

Nr. 29

26 juni 1984
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1167

Voorstel van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 1167

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1167

Dringende vraag (R.v.O. art. 66,5)

Dringende vraag van de heer M. Capoen tot de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud, over de plannen in verband met de aanleg van de autoweg Pecq-Armentieres, blz. 1167

Ontwerp van decreet houdende aanvulling van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedebouw
— 260 (1983-1984) — Nrs. 1 tot 4

Algemene bespreking (Voortzetting), blz. 1167

Sprekers : mevrouw J. De Loore-Raeymaekers, de heer J. De Seranno, Minister P. Akkermans, de heren J. Van Elewycck, J. De Mol, L. Van den Bossche

Artikelsgewijze bespreking, blz. 1176

Sprekers : de heer A. De Beul, Minister P. Akkermans, de heren I. Van Belle, A. Claes, J. Van Elewycck, J. De Mol, mevrouw M. Smet, de heer R. Van Rompaey

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1189

Voorstel van resoluties van de heer A. De Beul c.s. betreffende de werking van de Vlaamse Nationale Cultuurpactcommissie
— 216 (1982-1983) — Nrs. 1 en 2

Bespreking, blz. 1189

Spreker : de heer G. Verhaegen, verslaggever

Werkingsbegroting van de Raad

Beraadslaging en aanneming, blz. 1190

Sprekers : mevrouw C. Smitt, verslaggever, de heer J. De Seranno

Ontwerp van decreet houdende aanvulling van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedebouw
— 260 (1983-1984) — Nrs. 1 tot 4

Aangehouden stemmingen, blz. 1191

Sprekers : de heren J. Van Elewycck, K. Blanckaert, G. Verhaegen, J. De Seranno

Verzoek om tweede lezing, blz. 1203

Spreker : de heer J. Van Elewycck

Voorstel van resolutie van de heer A. De Beul c.s. betreffende de werking van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie
— 216 (1982-1983) — Nrs. 1 en 2

Hoofdlijke stemming, blz. 1203

Moties tot besluit van de interpellatie van de heer L. Vanvelthoven tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs, over de ophaling en verwijdering van de huishoudelijke afvalstoffen in Limburg en het gebrek aan een beleid ter voorkoming en terugwinning van afvalstoffen

Hoofdlijke stemming, blz. 1204

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1205

Beleidsnota DIRV-actie

Ontwerp-resoluties

— 227 (1983-1984) — Nrs. 1 tot 4

Debat, blz. 1206

Sprekers : de heren N. De Batselier, verslaggever, J. Dupré, A. Denys, H. de Bruyne, O. Van Ooteghem, F. Debussère, M. Olivier, mevrouw L. Detiège

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1220

Nr. 30 28 juni 1984
Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1221

Voorstel van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 1221

Beraadslaging van de Vlaamse Executieve

Indiening, blz. 122 1

Mededeling van de Voorzitter

Motie belangenconflict CCF, blz. 1221

Beleidsnota DIRV-actie

Ontwerp-resoluties

— 227 (1983-1984) — Nrs. 1 tot 4

Debat (Voortzetting), blz. 1221

Sprekers : de heren J. Ansoms, O. Van Ooteghem, F. Willockx, G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve., Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid, J. Dupré, N. De Batselier, mevrouw L. Detiège, L. Dhoore, P. Van Grembergen

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1243

Nr. 31 28 juni 1984
Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 1245

Ontwerp van decreet houdende aanvulling van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw

— 260 (1983-1984) — Nrs. 1 tot 4

Tweede lezing, blz. 1245

Spreker : mevrouw M. Tyberghien-Vandenbussche, verslaggever

Interpellaties (R.v.O. art. 67)

Interpellatie van de heer L. Vanvelthoven tot de heer R. De Wulf, Gemeenschapsminister van gezondheidsbeleid, en de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs, over het verbazend laks en tergend traag optreden van de overheid ten opzichte van de vervuiling met zware metalen in Noord-Limburg, blz. 1247

Sprekers : de heren L. Vanvelthoven, F. Geyselings, J. Lenssens? Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs, R. De Wulf, Gemeenschapsminister van gezondheidsbeleid, W. Peeters

Interpellatie van mevrouw M. Smet tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over de erkenning van de niet-openbare radio's, blz. 1256

Sprekers : mevrouw M. Smet, A. De Beul, K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur

Ontwerp van decreet houdende aanvulling van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw

— 260 (1983-1984) — Nrs. 1 tot 4

Hoofdelijke stemming, blz. 126 1

Sprekers : mevrouw J. De Loore-Raeymaekers, de heren F. Geyselings, A. De Beul, M. Olivier, C. Moors

Beleidsnota DIRV-actie

Ontwerp-resoluties

— 227 (1983-1984) — Nrs. 1 tot 4

Aangehouden stemmingen, blz. 1263

Sprekers : mevrouw L. Detiège, Minister G. Geens, de heren O. Van Ooteghem, J. Van Elewycck

Vakantiewensen, blz. 1276

Beleidsnota DIRV-actie

Ontwerp-resoluties

— 227 (1983-1984) — Nrs. 1 tot 4

Hoofdelijke stemming, blz. 1277

Sprekers : mevrouw L. Detiège, de heer O. Van Ooteghem

Interpellaties (R.v.O. art. 67) (Voortzetting)

Interpellatie van de heer L. Hancké tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over de ontoereikende subsidiëring van de Internationale Nieuwe Scène, blz. 1278

Sprekers : de heren L. Hancké, K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, E. Beysen

Interpellatie van de heer E. Beysen tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur., over de TV-berichtgeving en de objectiviteit van de BRT, blz. 1283

Sprekers : de heren E. Beysen, L. Van den Bossche, A. De Beul, L. De Grève, J. Van Elewycck, K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, G. Verhaegen

Indiening van moties, blz. 1293

Voorstel van decreet

Indiening, blz. 1293

Regeling van de werkzaamheden, blz. 1293

VOORZITTER : de heer J. Pede

— *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*

— *De vergadering wordt geopend om 10 uur.*

De Voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

E. Coppens, C. De Clercq, R. Declercq, G. Marmenout, J. Somers, F. Swaelen, L. Tindemans, M. Van Puymbroeck ; buitenslands.

E. Flamant, J. Wyninckx, W. Kuijpers ; ambtsverplichtingen.

ONTWERPEN VAN DECREET

Indiening en verwijzing

De Voorzitter : De volgende ontwerpen van decreet werden ingediend :

- Ontwerp van decreet betreffende de pensioenregeling van de personeelsleden van sommige gemeenschapsinstellingen
— 263 (1983-1984) — Nr. 1.

— Ontwerp van decreet betreffende de pensioenregeling van de personeelsleden van sommige gewest-

stellingen

— 264 (1983-1984) — Nr. 1.

Verwezen naar de Commissie voor financiën en begroting.

VERSLAGEN

Indiening

De Voorzitter : De volgende verslagen werden ingediend :

— door de heer G. Verhaegen namens de Commissie voor het reglement en de verzoekschriften over het voorstel van resolutie van de heer A. De Beul c.s. betreffende de werking van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie
— 216 (1982-1983) — Nr. 2.

— door mevrouw M. Tyberghien-Vandenbussche namens de Commissie voor ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud over het ontwerp van decreet houdende aanvulling van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedebouw
— 260 (1983-1984) — Nr. 2.

— door de heer N. De Batselier namens de Commissie voor economische, tewerkstellings- en energiebeleid over de beleidsnota DIRV-actie — Visie op een vernieuwd Vlaams industrieel beleid
— 227 (1983-1984) — Nr. 3.

MEDEDELING VAN HET REKENHOF

Indiening

De Voorzitter : De volgende mededeling van het Rekenhof werd ingediend :

— Mededeling van het Rekenhof betreffende de uitvoering van de overeenkomst d.d. 21 november 1983 tussen de VZW „Médiathèque de la Communauté française de Belgique”, de VZW „Belgische Mediatheek” en de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door de heer Poma, Gemeenschapsminister van cultuur — Onwettig verlenen van gemeenschap swaarborg.

SCHRIFTELIJKE VRAGEN (R.v.O. art. 65)

Indiening

De Voorzitter : Schriftelijke vragen werden ingediend door :

— de heren J. Ansoms, E. Beysen, J. Caudron, A. Coppieters, N. De Batselier, A. De Beul, J. De Bremaeker, C. De Clercq, C. De Cooman, mevrouw W. Demeester-De Meyer, de heren J. De Mol, A. Denys, J. Desseyn, E. Desutter, A. Diegenant, J. Gabriels, F. Geyselings, L. Kelchtermans, T. Kelchtermans, W. Kuijpers, A. Laridon, R. Maes, P. Matthys, O. Meyntjens, F. Piot, J. Ramaekers, W. Seeuws, J.

Voorzitter

Somers, P. Tant, J. Valkeniers, L. Van den Bossche, P. Van Grembergen, mevrouw M. Van Puymbroeck, de heren L. Vanvelthoven, H. Van Wambeke, F. Vermeiren, J. Verniers.

MEDEDELING VAN DE VOORZITTER

Wijziging in een verwijzing naar commissie

De Voorzitter : Het voorstel van decreet van de heer De Grève C.S. houdende maatregelen tot behoud van de integriteit van de Vlaamse Gemeenschap, stuk 175 (1982-1983) — Nr. 1, oorspronkelijk verwezen naar de Commissie voor culturele aangelegenheden en pedagogische en didactische vorming, wordt verwezen naar de Commissie voor het reglement en de verzoekschriften.

DRINGENDE VRAGEN (R.v.O. art. 66, 5)

Dringende vraag van de heer A. De Beul tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over de vertegenwoordiging van de Vlaamse Gemeenschap op de EG-Raad van de Ministers van cultuur te Luxemburg

De Voorzitter : Aan de orde is de dringende vraag van de heer De Beul tot de heer Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over de vertegenwoordiging van de Vlaamse Gemeenschap op de EG-Raad van de Ministers van cultuur te Luxemburg.

De heer De Beul heeft het woord.

De heer A. De Beul (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, uit de kranten ver-

neem ik dat België op de EG-Raad van de Ministers van cultuur te Luxemburg vertegenwoordigd werd door de Minister van buitenlandse betrekkingen van de centrale regering. Het blijkt dat in de delegatie die deze Minister vergezeld, vertegenwoordigers van de drie Gemeenschappen zouden opgenomen zijn.

Als verantwoording voor deze afwezigheid van de bevoegde Ministers wordt gesteld dat de EG enkel lidstaten erkent.

De geachte Minister gelieve mij mede te delen op grond van welke artikelen in het EG-Verdrag deze stelling wordt geproclameerd.

De vraag rijst bovendien of door de huidige of door vorige Belgische regeringen ooit initiatieven werden genomen om door de EG het bestaan van cultuurgemeenschappen te laten erkennen en derhalve bij besprekingen ook gemandateerde vertegenwoordigers van deze Gemeenschappen toe te laten.

Ten slotte wou ik vernemen hoe de delegatie van de Vlaamse Gemeenschappen die de betrokken Minister vergezeld, werd samengesteld, welke punten de agenda bevatte en op welke wijze de standpunten van de Vlaamse Gemeenschap ter zake werden voorbereid.

De Voorzitter : Minister Poma heeft het woord.

Minister K. Poma (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, op vrijdag 22 juni laatstleden werd te Luxemburg de 939ste zitting gehouden van de Raad voor de Europese Gemeenschappen en van de Ministers verantwoordelijk voor culturele zaken.

De uitnodiging was bijgevolg gericht, in verband met de Raad van de Europese Gemeenschappen, tot de Minister van Buitenlandse Betrekkingen, de heer Tindemans of tot diens adjunct, Staatssecretaris De Keersmaecker.

Voor wat de Ministers van Cultuur betreft, zijn de zaken enigszins ingewikkelder.

Sinds de staatshervorming van augustus 1980 is er binnen de nationale regering geen Minister van cultuur meer. Het cultureel beleid werd overgeheveld naar de Vlaamse en Franstalige Gemeenschap. Dit betekent dat in het kader van onze hervorming de uitnodiging gericht was tot de Gemeenschapsministers, de heer Moureaux en mijzelf.

In het verleden, naar aanleiding van cultuurconferenties, georganiseerd door de UNESCO en de Raad van Europa, werd België vertegenwoordigd door de twee Gemeenschapsministers van Cultuur, die het co-voorzitterschap van de Belgische delegatie waarnemen terwijl een vertegenwoordiger van Buitenlandse Betrekkingen aanwezig was en tussenbeide kwam wanneer niet-culturele problemen behandeld werden.

De Minister van Buitenlandse Betrekkingen gaat in verband met de EG-conferentie, uit van het standpunt, dat België verplicht is het verdrag van Rome na te leven dat aan de basis ligt van de EG. Welnu, dit verdrag bepaalt in artikel 146 : „De Raad wordt samengesteld uit de vertegenwoordigers van de lidstaat. Iedere regering vaardigt een van haar leden af”.

Volgens Minister Tindemans kunnen de Gemeenschapsministers, vermits zij geen lid zijn van de regering maar van de Executieve, ons land niet vertegenwoordigen op de EG-conferenties.

Daarom besliste Buitenlandse Betrekkingen dat alleen de Minister van Buitenlandse Betrekkingen ons land zou vertegenwoordigen op de cultuurconferentie van de EG.

De Gemeenschapsministers zouden aan het debat mogen deelnemen. Terwijl de Minister van Buitenlandse Betrekkingen zich zou onthouden van elke tussenkomst. Alleen zou hij de eindbeslissing nemen. In feite komt dit praktisch hierop neer : de Minister van Buitenlandse Betrekkingen wordt geflankeerd door de cultuurministers, maar hij alleen is de delegatieleider.

Ten einde uit deze impasse te geraken werd een compromis voorstel geformuleerd, waarbij ons land op de con-

Poma

ferentie door een driedelig **co-voorzitterschap** vertegenwoordigd zou worden, dit van de Minister van Buitenlandse Betrekkingen en van de twee Gemeenschapsministers. De Duitstalige collega zag hiervan af.

Dit voorstel werd door Buitenlandse Betrekkingen afgewezen.

Vermits het hier om een conferentie over cultuur gaat, vermits de **Gemeenschapsministers** van Cultuur ons land niet mochten vertegenwoordigen, vermits de nationale regering over geen Minister van Cultuur beschikt, hebben de twee Gemeenschapsministers van Cultuur, de heer Moureaux en ikzelf beslist de **EG-conferentie** over cultuur niet bij te wonen.

Hiervan werd de Voorzitter J. Lang per telex op de hoogte gebracht en werd Buitenlandse Betrekkingen in-ge-licht.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Dringende vraag van de heer G. Temmerman tot de heer M. Galle, Gemeenschapsminister van binnenlandse aangelegenheden, over de onaanvaardbare vertraging in de afhandeling van dossiers betreffende stedelijke openbare werken

De Voorzitter : Aan de orde is de dringende vraag van de heer Temmerman tot de heer Galle, **Gemeenschapsminister** van binnenlandse aangelegenheden, over de onaanvaardbare vertraging in de afhandeling van dossiers betreffende stedelijke openbare werken.

De heer Temmerman heeft het woord.

De heer G. Temmerman (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geacht collega's, in het weekblad **Knack** nummer 24 van 13 juni 1984 is het verslag verschenen, van een interview met de Schepen van

Openbare Werken van Gent en de directeur van de stedelijke dienst voor wegenwerken. Het artikel draagt als titel „De dossiers gaan met een slak-kengang. Gentse verontwaardiging over het lange uitblijven van een ministeriële handtekening”.

Het gaat over een aantal dossiers voor wegenwerken waarvan er 12 met naam in het blad worden genoemd, die bijzonder lang op het kabinet van Minister Galle zouden blijven slenteren. Dat zou voor gevolg hebben dat het stedelijk beleid van Openbare Werken enorme vertraging oploopt, wat een nefaste invloed heeft zowel op de toestand van de wegenis te Gent als op de werkverschaffing aldaar, hoewel er een zeer hoge graad van werkloosheid heerst.

Ik veroorloof mij een paar lijntjes uit dit verslag voor te lezen om u aan te tonen hoe ernstig de zaak wordt voorgesteld. Na een inleiding, waarin wordt uitgelegd hoe een dossier voor belangrijke wegenwerken tot stand komt, zegt men het volgende :

„B evat het ingediende wegendossier hoofdzakelijk rioleringswerken dan komt alles terecht op het kabinet van Jan Lenssens, gemeenschapsminister voor Leefmilieu en Waterbeleid. Is de hoofdbrok van het dossier het aanleggen van wegen dan wordt alles door-ge-speeld naar Marc Galle, gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden. Opmerkelijk, zo klinkt het zowel op het Gentse stadhuis als op de TDW, is wel dat deze laatste minister duidelijk heel wat meer tijd nodig heeft om zijn handtekening te zetten dan de eerste. „Die handtekening plaatsen is nochtans het enige wat Galle moet doen”, zo klinkt het in koor. „Men stelt het blijkbaar nogal eenvoudig voor. „De feiten spreken dan ook voor zich : in Brussel liggen momenteel 12 dossiers te wachten op dergelijke handtekening. Zo werd het dossier voor de wegenwerken in en rond de Gentse Sintpietersaalstraat reeds op 18 januari 1982 naar Brussel verstuurd. De ministeriële handtekening is er nog steeds niet op aangebracht. Hetzelfde geldt voor de toch niet zo onbelangrijke dossiers rond de wegeniswerken in de Kunstlaan (24.6.'82), de Oude Houtlei

(13.'82) of de Drongense Steenweg, een dossier dat reeds sinds 24 juni '82 wacht op enige ministeriële interesse.

Of het dossier voor de Bevrijding-slaan, waar eind '85 de trolleybussen zouden moeten proefrijden... Dat ligt ergens in Brussel sinds 7 november 1983.”

Mijnheer de Minister, ik zou u willen vragen hoe u deze, ogenschijnlijk belangrij ke, vertraging kunt verantwoorden. Ik zou ook willen vernemen of de oorzaak daarvan bij u ligt, dan wel bij de stedelijke diensten van openbare werken te Gent.

De Voorzitter : De heer De Wulf, Gemeenschapsminister v a n gezondheidsbeleid, die antwoordt namens de heer Galle, Gemeenschapsminister van binnenlandse aangelegenheden, heeft het woord.

Minister R. De Wulf (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, namens mijn collega Galle kan ik het volgend antwoord verstrekken.

Ik heb met aandacht kennis genomen van de klachten van Schepen Ackerman van Gent en directeur Soethe van de Technische Dienst der Wegen, verschenen in een weekblad waarin zij hun verontwaardiging uitdrukken over het lange uitblijven van toelagen voor de uitvoering van wegenis- en rioleringswerken in de stad Gent.

Bij brief van 1 maart 1983 heb ik aan alle gemeentebesturen van het Vlaamse Gewest gevraagd voor welke werken zij tijdens het jaar 1983 toelagen wensten te ontvangen. Daar de kredieten voor de betoelaging der werken beperkt zijn dienden de Colleges van Burgemeester en Schepenen; indien er meerdere werken voor het jaar 1983 gepland waren, deze werken te rangschikken in orde van de prioriteit die zij er wensten aan te geven. Deze brief werd op 6 juni 1983 aan de schepencolleges in herinnering gebracht.

Op 29 december 1983 werd aan alle colleges dezelfde vraag gesteld voor wat betreft het dienstjaar 1984.

Het aanbod om toelagen te bekomen gold zowel voor de stadswerken, de stadsregies, de kerkfabrieken als voor

De Wulf

de tehuizen van vrijzinnigen.

Voor het jaar 1983 heeft het College van Burgemeester en Schepenen van Gent met zijn brieven van 26 oktober 1983 en 29 december 1983 mij de lijst bezorgd van werken aan gebouwen van de eredienst waarvoor zij toelagen wensten te ontvangen. Tevens werd vermeld dat al deze werken een prioritaire karakter hadden.

Gelet op het feit dat de eerste lijst van de werken aan gebouwen bestemd voor de eredienst, waarop zowel principiële als vaste beloften voorkwamen, pas op 4 november in mijn bezit kwam, werden voor 1983 geen principiële beloften meer toegekend. Er werden evenwel vaste beloften van toelage voor zes werken voor een bedrag van 5.731.606 frank verleend.

Wat de stadswerken en de regies betreft werd mij voor 1983 geen aanvraag tot het bekomen van principiële beloften toegezonden.

Teneinde echter de tewerkstelling niet te schaden heb ik voor 1983 voor veertien stadswerken een vaste belofte van toelage voor een bedrag van 112.234.000 frank toegekend.

Op 19 juni 1984 ontving ik een brief van de stad Gent de dato 12 juni 1984 waarin voor het jaar 1984 een nieuwe lijst van werken aan gebouwen van de eredienst werd opgenomen. Er werd tot op heden voor vijf werken een principiële belofte van toelage voor een bedrag van 8.096.000 frank verleend.

Alhoewel het stadsaandeel voor werken aan gebouwen bestemd voor de eredienst door de stad zelf beperkt werd tot 25 miljoen, heb ik tot op heden voor zeven aan deze projecten de vaste belofte van toelage voor een bedrag van 26.632.544 frank verleend.

Voor de uitvoering van stadswerken heb ik op 17 mei 1984 het schrijven van 14 mei 1984 ontvangen waarin slechts voor één werk de principiële belofte van toelage wordt aangevraagd. Het betreft de wegen- en rioleeringswerken in de B evrij dingslaan, Phoenixstraat en Noordstraat. Ramming van de werken : 40.815.576

frank. Op 23 mei 1984, dit wil zeggen zeven dagen na ontvangst van deze enige aanvraag, heb ik de principiële belofte van toelage voor een bedrag van 18.069.000 frank verleend.

Wat het geciteerde werk in de St.-Pietersaalstraat betreft waarvoor het dossier op 18 januari 1982 zou verstuurd zijn, moet ik vaststellen dat de stad tot op heden de wens niet heeft uitgedrukt dit werk uit te voeren.

De lijst van de projecten waarvoor in 1983 en in 1984 aan de stad en aan de kerfabrieken toelagen werden verleend zal rechtstreeks aan het geachte lid worden toegezonden.

Tot slot betreur ik dat de stad de begrotingsonderrichtingen 1983 en 1984 niet naleeft door geen toelagen aan te vragen voor werken, die overeenkomstig het koninklijk besluit van 23 juli 1981, voor betoelaging in aanmerking komen.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

VRAGEN (R.v.O. art. 66)

Vraag van de heer T. Kelchtermans tot de heer P. Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud, over het verval van verkavelingsvergunning bij schenking aan kinderen

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Theo Kelchtermans tot de heer Akkermans, Gemeenschapsminister van ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud, over het verval van verkavelingsvergunning bij schenking aan kinderen.

De heer Kelchtermans heeft het woord.

De heer T. Kelchtermans (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, geachte collega's, in de antwoorden op de parlementaire vragen nummer 12 van de heer Lambert Kelchtermans van 17 oktober 1973 en nummer 73 van de heer Vanackere van 28 februari 1975 stelde de bevoegd-

de Minister toen dat het verval van een verkavelingsvergunning door een schenking kan gestuit worden. Lijnrecht daartegenover staat het arrest van de Raad van State van 15 september 1981, dat stelt dat een schenking het verval van een verkavelingsvergunning niet tegenhoudt. Deze situatie heeft geleid tot het uitreiken van tal van bouwvergunningen die in strijd zijn met voormeld arrest.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister omstandig antwoord op de volgende vragen.

1. Hoe zal de toestand voor de woningen waarvoor ten onrechte een bouwvergunning werd uitgereikt, worden geregulariseerd ?

2. Hoe is het te verklaren dat de provinciale besturen van stedenbouw pas zo laat kennis hebben gekregen van dit arrest ? Sommige beschikken tot op heden nog steeds niet over de exacte tekst !

3. Hoe dient de opvulregel in deze gevallen geïnterpreteerd te worden ? Mag hij nog toegepast worden en in voorkomend geval onder welke voorwaarden ? Zo neen, om welke redenen ? Betekent zulks dat de open ruimten bouwkundig als verloren dienen te worden beschouwd ?

4. Wie zal schadevergoeding betalen aan de kopers van een perceel in een dergelijke verkaveling, waarvoor een stedenbouwkundig attest werd uitgereikt door het college van burgemeester en schepenen op basis van voornoemde parlementaire antwoorden ?

De Voorzitter : Minister Akkermans heeft het woord.

Minister P. Akkermans (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, in verband met de aangehaalde problematiek kan ik het geachte lid er op wijzen dat sinds het invoeren van de mogelijkheid tot verval van verkavelingsvergunningen, ingelast bij wetswijziging van 22 december 1970, er steeds geoordeeld werd dat met betrekking tot de toepassing van artikel 57, paragraaf 4 en artikel 74, paragraaf 3 punt 1 onder „verkoop” ook de schenking kon worden verstaan. Inderdaad was er volgens deze

Akkermans

zienswijze tegemoetgekomen aan de geest van de ingevoerde reglementering namelijk de uitvoering van verkavelingsvergunningen te stimuleren. Het vervreemden van de percelen op welke wijze ook komt tegemoet aan deze doelstelling, of dat nu gebeurt door verkoop of door schenking.

Uit het arrest nummer 21.388 van 15 september 1981 van de Raad van State blijkt echter dat het woord „verkoop” restrictief moet geïnterpreteerd worden. Dit standpunt van de Raad van State doet geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van de bouwvergunningen die voordien werden afgegeven in goedgekeurde verkavelingen.

Op dat ogenblik bestond immers nog geen rechtspraak en kon bijgevolg het begrip „verkoop” in verschillende zin worden geïnterpreteerd.

Wat de concrete vragen betreft, kan ik het volgende mededelen.

1. De bouwvergunningen afgeleverd vóór dat het standpunt van de Raad van State bekend was, zijn mijns inziens rechtmatig afgegeven, en er zijn geen redenen om hierop terug te komen. De wet op de stedenbouw voorziet trouwens niet in de mogelijkheid terug te komen op rechtmatig afgeleverde bouwvergunningen. Dit zou trouwens de rechtzekerheid in het gedrang brengen.

2. Aan het Hoofdbestuur van AROL werd dringend opdracht gegeven alle nuttige informatie met betrekking tot dit arrest over te maken aan de provinciale directie.

3. Gelet op het antwoord op punt 1 van de vraag van het geachte lid meen ik dat de opvulregel verder kan toegepast worden als voorheen.

4. Ingeval van schadevergoeding zal deze dienen betaald door die instantie die daartoe door de terzake bevoegde rechtbank veroordeeld wordt.

Ik wil de aandacht van het geachte lid vestigen op de inhoud van artikel 63 paragraaf 1 punt 5 waarin gesteld wordt dat de in een stedenbouwkundig attest zonder beperking aangegeven bestemming slechts van kracht blijft

gedurende één jaar te rekenen van de uitreiking van het attest. Het is dan ook geenszins zeker dat in het door het geachte lid geciteerde geval er automatisch sprake kan zijn van schadevergoeding. Het eindoordeel hieromtrent hangt af van de bevoegde rechtbank.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag van de heer H. Suykerbuyk tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over het probleem van de auteursrechten in het kader van de erkenning van de niet-openbare radio's

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Suykerbuyk tot de heer Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over het probleem van de auteursrechten in het kader van de erkenning van de niet-openbare radio's.

De heer Suykerbuyk heeft het woord.

De heer H. Suykerbuyk (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, de versnelling, door de Vice-Voorzitter van de Executieve, van de erkenningsprocedure voor lokale radio's brengt mee dat binnenkort een aantal lokale radio's officieel tot de ether, waarin zij trouwens hun weg kenden, zullen toegelaten worden.

Mag ik in dat verband een antwoord op de volgende vragen vernemen ?

1. Zal de zaak van de auteursrechten rechtstreeks aan de erkenning gekoppeld worden ?

2. Is de Minister met andere verenigingen dan SABAM in overleg of vraagt hij aan andere dan SABAM advies ? Indien men zich beperkt tot SABAM, vernam ik graag de reden.

3. Heeft de Minister al beslist, al dan niet rekening houdend met het advies van de Raad van niet-openbare radio's, en zo ja, wat is de inhoud van die

beslissing ?

De Voorzitter : Minister Poma heeft het woord.

Minister K. Poma (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, collega Suykerbuyk heeft drie vragen gesteld en ik zal in dezelfde volgorde er een antwoord op verstrekken.

Ten eerste, uit de onderhandelingen die ik in verband met auteursrechten had met afgevaardigden van SABAM, komt tot uiting dat SABAM overgaat tot inning van auteursrechten van zodra de Minister en Staatssecretaris van PTT zullen overgaan tot het afleveren van de vergunningen aan de niet-openbare radio's.

Zoals u weet kan het afleveren van een vergunning slechts gebeuren na de erkenning van de niet-openbare radio door de Vlaamse Executieve.

Aldus zou kunnen gesteld worden, voor zover dat de strekking van de vraag zou zijn, dat de erkenning afgeleverd zal worden zonder dat hieraan door mij de zaak van de auteursrechten gekoppeld is. Het spreekt vanzelf dat, van zodra de niet-openbare radio wettelijk kan uitzenden, hij valt onder het toepassingsgebied van de auteurswet van 22 maart 1886.

Ten tweede, in verband met de inning van auteursrechten heb ik tot hiertoe enkel onderhandelingen gevoerd met SABAM. De reden hiervoor is dat de niet-openbare radio's bijna uitsluitend gebruik maken van het repertoire dat beheerd wordt door SABAM.

Ten derde, een werkgroep binnen de Raad van Niet-Openbare Radio's heeft een voorstel uitgewerkt voor het innen van auteursrechten. Dit voorstel heb ik tot het mijne gemaakt en overgemaakt aan SABAM, die het in de eerstvolgende vergadering van de beheersorganen zal bespreken.

Ik vermoed dat de strekking van de vraag van collega Suykerbuyk is of ik iets beslist heb inzake het innen van auteursrechten. Mijn doel is met SABAM een zo gunstig mogelijk akkoord voor de niet-openbare radio's te bereiken. Daarmee ben ik bezig en ik

Poma

heb goede hoop het voorstel van de Raad van Niet-Openbare Radio's door SABAM aanvaard te zien.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag van de heer W. Seeuws tot de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid, over de procedure voor het begeven van bepaalde ambten bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Seeuws tot de heer Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van economie en werkgelegenheid, over de procedure voor het begeven van bepaalde ambten bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

De heer Seeuws heeft het woord.

De heer Seeuws (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, in het Belgisch Staatsblad van 24 mei jongstleden verscheen een mededeling van de Eerste Minister dat hij wenste te voorzien, bij wijze van overplaatsing, respectievelijk in een openstaande betrekking van eerste adviseur of van adviseur en van juridisch adviseur bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Op mijn mondelinge vraag in de openbare zitting van de Senaat op 4 juni 1984 om bijkomende inlichtingen en over de procedure van deze oproep antwoordde de Eerste Minister mij dat hij op uw verzoek, als Voorzitter van de Vlaamse Executieve, een oproep tot de kandidaten heeft gedaan met het oog op de aanvulling van voornoemde betrekkingen bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

De Eerste Minister voegde hieraan toe dat de aanvragen om overplaatsing worden ingediend in het raam

van het koninklijk besluit van 18 april 1969 tot vaststelling van sommige regelen inzake overplaatsing van rijksambtenaren en in het raam van de beslissing van de Ministerraad van 24 juni 1983.

De Eerste Minister verwees mij naar de Vlaamse Executieve voor het antwoord op de volgende, openblijvende, drie andere vragen die ik had gesteld :

1. Waarom werden deze vacatures niet bij wijze van bevordering begeven ?

2. Hoeveel ambtenaren van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap vervullen de statutaire voorwaarden om eventueel in aanmerking te komen voor een bevordering in voormelde graden ?

3. Waarom wordt in deze gevallen afgeweken van de gewone procedure ?

De Voorzitter : Minister Geens heeft het woord.

Minister G. Geens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de oproep gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 24 mei jongstleden beoogt vastbenoemde Rijksambtenaren aan te trekken die zich tijdens hun loopbaan hebben gekwalificeerd in opdrachten die sedert de Staatshervorming aan de Vlaamse Executieve zijn toevertrouwd, maar waarvoor noch bij de van ambtswege overheveling, noch bij de vrijwillige overheveling voldoende personeel werd overgeheveld.

De oproep was erop gericht belangstelling te wekken voor twee kaderfuncties bij de Algemene Administratieve Diensten van het departement. De praktijk van de overheveling heeft inderdaad uitgewezen dat de overgehevelde personeelsleden nagenoeg uitsluitend uit de meer operationeel gerichte sectoren kwamen.

Hoewel de overheveling van de vrijwilligers was gericht op de opvulling van de kaders van de administratieve diensten is deze operatie uit kwantitatief zowel als uit kwalitatief oogpunt deficitair gebleken. Bovendien werden talrijke vrijwilligers omwille van hun beroepservaring op hun verzoek of op verzoek van de leidende ambte-

naren, terecht in de operationele administratie tewerkgesteld.

In de hogergeciteerde Algemene Administratieve Diensten, evenmin als in de overige diensten van het departement, is geen enkel personeelslid aanwezig met ervaring inzake openbaar ambt, vorming, controle op instellingen van openbaar nut. In dezelfde diensten is de juridische sectie op een ernstige wijze onderbezet. De hoogste in graad aanwezige ambtenaar kan overigens statutair niet kandideren voor de in competitie gestelde betrekking.

In de gegeven omstandigheden was een beroep op de formule van de overplaatsing bijgevolg aangewezen.

In het licht van hetgeen voorafgaat, met name de afwezigheid van personeelsleden met ervaring inzake geciteerde materies, is de tweede vraag irrelevant. De administratie werd evenwel verzocht het aantal ambtenaren te repertoriëren die de loutere anciënniteitsvoorwaarden vervullen om bevorderd te worden, en het aantal rechtstreeks aan het geachte lid mede te delen.

In tegenstelling tot hetgeen het geachte lid suggereert, is de overplaatsing op grond van het koninklijk besluit van 18 april 1969 tot vaststelling van sommige regelen inzake overplaatsing van Rijksambtenaren, geen uitzonderingsprocedure.

De stellers van het koninklijk besluit van 24 november 1981 dat de overheveling van personeel naar de nieuwe ministeries regelt, hebben in artikel 2 § 6, uitdrukkelijk de mogelijkheid ingeschreven om tot overplaatsingen over te gaan.

De overplaatsing is aldus, naast de van ambtswege overheveling en de vrijwillige overheveling, een formule waarop de overheid een beroep kan doen om het departement in de meest gunstige startsituatie te stellen.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag van de heer A. Denys tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs, over het toekomstperspectief voor de verwerking van huisvuil van verscheidene gemeenten ten gevolge van de sluiting van stortplaatsen

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Denys tot de heer Lenssens, **Gemeenschapsminister** van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs, over het toekomstperspectief voor de verwerking van huisvuil van verscheidene gemeenten ten gevolge van de sluiting van stortplaatsen.

De heer Denys heeft het woord.

De heer A. Denys (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, door het sluiten van diverse stortplaatsen zijn meerdere gemeenten verplicht geweest zich te wenden tot bestaande verbrandingsinstallaties om hun huisvuil te laten verwerken.

Kan men uit ecologische redenen akkoord gaan met deze omschakeling, dan rijzen er toch problemen door de snelle, onverwachte wijze waarop de gemeenten verplicht geweest zijn naar een andere oplossing uit te kijken.

Volgens mijn inlichtingen zouden bijvoorbeeld de gemeenten die hun huisvuil stortten in de stortplaats te Vlierzele, zelfs niet op voorhand verwittigd geweest zijn van deze sluiting.

Het zou me dan ook interesseren van de geachte Minister te vernemen of deze informatie juist is en op welke wijze de gemeenten door de afvalstoffenmaatschappij voorbereid worden op deze omschakeling.

Verder worden de gemeenten nu aangelokt door diverse intercommunales voor huisvuilverwerking, om zich voor langlopende termijnen aan deze intercommunales te binden. Vele gemeenten weten niet waar ze aan toe zijn.

Zullen zij verplicht ingedeeld worden in een bepaalde sector of zullen zij een keuze kunnen behouden ?

Mij lijkt het dat inplanting van ver-

brandingsinstallaties moet gecoördineerd worden, maar dat de gemeenten toch een keuzemogelijkheid moeten behouden, om uiteindelijk te beslissen waar zij hun huisvuil willen laten verwerken.

Indien deze keuze niet zou bestaan, dan zouden deze intercommunales een monopolie krijgen, waardoor alle motivatie om zuinig en efficiënt te beheren zou wegvallen.

Graag had ik van de geachte Minister vernomen of hij ter zake reeds vandaag meer inlichtingen kan verschaffen aan de gemeenten.

De Voorzitter : Minister Lenssens heeft het woord.

Minister J. Lenssens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, in antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid meedelen wat volgt.

Het Afvalstoffendecreet van 2 juli 1981 regelt de procedure voor het vaststellen van het Afvalstoffenplan.

In toepassing daarvan heeft de OVAM een voorontwerpplan voor huishoudelijke afvalstoffen opgesteld waarbij de gemeenten in samenwerkingsverbanden werden ingedeeld. Dit voorontwerp werd ter raadpleging op 25 april 1983 aan de gemeenten voorgelegd.

De **GOM's** hebben, in samenwerking met de OVAM, **consultatievergaderingen** georganiseerd waartoe alle gemeentebesturen uitgenodigd werden.

Wat betreft de concrete omschakeling is het onjuist te stellen dat de gemeenten niet tijdig verwittigd werden.

In het door het geachte lid geciteerde voorbeeld van Vlierzele ontving de exploitant in kwestie van de Bestendige Deputatie van Oost-Vlaanderen op 9 december 1983 een vergunning klasse-2 met uitsluiting van huishoudelijke afvalstoffen. De exploitant heeft toen alle gemeenten die huishoudelijke afvalstoffen lieten aanvoeren, hiervan in kennis gesteld en hen verzocht naar alternatieven uit te zien. Vermits dit weinig of geen resultaat opleverde werden de betrokken gemeenten door OVAM aangeschreven op 19 maart 1984. Er werd hen op-

nieuw verzocht naar een andere verwijderingsmogelijkheid uit te zien. De beschikbare mogelijkheden werden opgesomd.

Ondertussen werden onderhandelingen aangeknoopt met de exploitanten van verbrandingsovens ten einde voor deze gemeenten een gunstige overgangsprijs te bedingen. Dit leverde bevredigende resultaten op.

Uiteindelijk heeft de stortexploitant deze gemeenten aangeschreven en hen medegedeeld dat hij vanaf 1 mei 1984 geen huishoudelijke afvalstoffen meer zou toelaten. Toen hebben deze gemeenten zich tot de OVAM gewend.

Gelet op de ontstane situatie is OVAM tussengekomen bij de Intercommunale Land van Aalst die het huisvuil in kwestie aanvaardde tot 31 mei 1984. Ondertussen konden de gemeenten opnieuw naar andere oplossingen uitkijken.

Gelet op het voorgaande kan niet beweerd worden dat de OVAM niet alle mogelijkheden heeft uitgeput om de gemeenten terwille te zijn en in te lichten.

Ten slotte wens ik het geachte lid er op te wijzen dat een efficiënt afvalstoffenbeheer impliceert dat de gemeenten samenwerken in subregionale verbanden.

Niettemin ben ik mij ervan bewust dat iedere omschakeling de nodige tijd vergt en dat dient rekening gehouden met de looptijd van een aantal verbintenissen.

Ik heb dan ook de OVAM opdracht gegeven om ieder concreet geval in deze context te behandelen.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag van mevrouw L. Detiège tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over het onwettig verlenen van de Gemeenschapswaar-

De heer A. Claes (PVV) op de tribune

---

borg in het dossier VZW Belgische Mediatheek

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van mevrouw Detiège tot de heer Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over het onwettig verlenen van de Gemeenschapswaarborg in het dossier VZW Belgische Mediateek.

Mevrouw Detiège heeft het woord.

Mevrouw L. Detibge (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, geachte collega's, in een overeenkomst van 23 november 1983 tussen de VZW „Médiathèque de la Communauté française de Belgique”, de VZW Belgische Mediatheek en de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door de heer Poma, verbindt de Minister van cultuur de Vlaamse Gemeenschap als solidair schuldenaar tot betaling van de schulden van de Belgische Mediateek aan de „Médiathèque de la Communauté française de Belgique”.

De Gemeenschapsminister verleende een Gemeenschapswaarborg door de specifieke verbintenis aan te gaan jaarlijks tot in 1987 specifieke subsidies toe te kennen voor de uitvoering van deze overeenkomst.

De Voorzitter van het Rekenhof schrijft hierover aan de Voorzitter van de Vlaamse Raad dat de heer Poma zich door het verlenen van Gemeenschapswaarborg wederrechtelijk in de plaats heeft gesteld van de Raad.

Bij dat hele pakket zijn er nog andere opmerkingen van het Rekenhof over het overschrijden van de begroting of het in de plaats treden van de Vlaamse Raad.

Mag ik van de Minister vernemen wat hij van plan is te doen om aan deze onwettige toestand een einde te maken ?

De Voorzitter : Minister Poma heeft het woord.

Minister K. Poma (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, op 29 juni 1978 werd de Discothèque Nationale de Belgique – Nationale Diskoteek van België – ontbonden en opgesplitst in twee VZW's :

voor Vlaanderen : de Belgische Mediateek ;
voor Wallonië : Mediathèque de la Communauté française de Belgique.

Uit een ongelijke verdeling van het gemeenschappelijk patrimonium tussen deze twee VZW's bleek dat de Vlaamse VZW, dus de Belgische Mediateek 29.638.973 frank aan de Franstalige verschuldigd was.

Daar de Belgische Mediateek niet in staat was dit bedrag te betalen, werd op 29 juli 1982 een gerechtelijke procedure ingeleid door de Mediathèque de la Communauté française.

Aan deze gerechtelijke procedure werd een einde gesteld bij overeenkomst van 21 november 1983 gesloten tussen enerzijds de VZW Mediathèque de la Communauté française en anderzijds de VZW Belgische Mediateek en de Gemeenschapsminister van cultuur.

Deze overeenkomst behelsde de terugbetaling van slechts 22.138.973

frank aangezien 7.500.000 frank reeds betaald was en elke andere bijkomende financiële verplichting verviel. Deze som zouden wij in 5 schijven, verdeeld over 4 jaar, terugbetalen.

Het rechtvaardigingsprogramma, gevoegd bij het ontwerp van decreet houdende aanpassing van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1983, maakt hiervan uitdrukkelijk melding. (Zie document Raad stuk nummer 10, 1983-1984 nr. 1) Tijdens de bespreking in de Commissie voor financiën en begroting van het bijblad 1983, werd de operatie nogmaals uitdrukkelijk vermeld. (Zie document Vlaamse Raad, Commissie financiën en begroting, stuk nummer 10, 1983-1984 nr. 2)

Er is toen duidelijk gesteld dat het ging om een overeenkomst gespreid over verschillende jaren onder borg van de Vlaamse Gemeenschap.

Het decreet houdende de aanpassing van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor het begrotingsjaar 1983 werd naderhand zowel in de commissie van de Vlaamse Raad als in openbare vergadering met grote meerderheid goedgekeurd. Hetzelfde gebeurde met de ontwerp-begroting 1984.

De decreetgever is aldus volledig op de hoogte van de solidaire borgstelling en heeft deze goedgekeurd.

Ik zal dus de Voorzitter van het Rekenhof schriftelijk op de hoogte brengen dat, bij decreet, deze aangelegenheid geregeld is.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag van de heer A. Laridon tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over de BTW-plicht voor erkende en gesubsidieerde jeugthuizen

De Voorzitter : Aan de orde is de mon-

Voorzitter

delinge vraag van de heer A. Laridon tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, over de BTW-plicht voor erkende en gesubsidieerde j eugdhuizen.

De heer Laridon heeft het woord.

De heer A. Laridon (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, geachte collega's, enige tijd geleden werd door de bijzondere belastinginspectie de boekhouding van een aantal j eugdhuizen opgevraagd om een administratief onderzoek in te stellen.

De belastinginspectie blijft ermee belast te zijn de verenigingen zonder winstoogmerk te onderzoeken in het perspectief van de vraag of zij al dan niet belastingplichtig zijn en of meer bepaald j eugdhuizen BTW-plichtig zouden zijn op de verkoop van consumptiegoederen en dit met terugwerkende kracht.

Nochtans werd door het Bestuur voor jeugdvorming in 1973 reeds een concrete vraag gesteld aan het Ministerie van financiën in verband met de administratieve BTW-formaliteiten voor j eugdhuizen.

Uit het antwoord van het Ministerie van financiën, ondertekend door de bevoegde adviseur, bleek zeer duidelijk dat erkende en gesubsidieerde jeugdhuizen niet als BTW-plichtigen worden aangezien, conform artikel 44, § 2, 2° van het BTW-wetboek.

Daarin staat zeer duidelijk geformuleerd dat een jeugdhuis geen BTW-nummer nodig heeft en dat het zelf wel BTW moet betalen bij de aankoop van materialen en ingrediënten maar niet als voortverkoper ervan. Dus er wordt duidelijk gestipuleerd dat een jeugdhuis enkel met BTW heeft af te rekenen als consument en niet als voortverkoper.

Deze stelling werd dan ook in deze betekenis door de erkende jeugdhuisfederaties aan haar leden-jeugdhuizen bekendgemaakt.

Mijnheer de Minister, mag ik in dit verband een beroep doen op uw ad-

vies dienaangaande en u tevens vragen in uw hoedanigheid van Gemeenschapsminister van cultuur stappen te willen ondernemen bij uw collega van financiën om duidelijkheid te krijgen in deze aangelegenheid ?

De Voorzitter : Minister Poma heeft het woord.

Minister K. Poma (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, in antwoord op de vraag van het geachte lid wens ik op te merken, voor zover dit nog nodig is, dat fiscale aangelegenheden behoren tot de bevoegdheid van de heer W. De Clercq, Vice-Eerste Minister en Minister van financiën en buitenlandse handel.

De regeling die met betrekking tot de BTW-wetgeving in j eugdhuizen werd toegepast steunt op artikel 44, § 2, 2° van het BTW-wetboek.

Voornoemd artikel stelt vrij van belastingen, de diensten die worden verstrekt door instellingen, erkend door de bevoegde overheid, die in hoofdzaak tot doel hebben in te spelen op de educatieve en recreatieve vorming van de jeugd.

Alle consumptiegoederen die men in een j eugdhuis verkoopt en ter plaatse verbruikt werden in het verleden steeds vrijgesteld van BTW-heffingen.

Aangezien de meest recente ontwikkelingen binnen deze sector erop gericht zijn om, nog meer dan vroeger, een sterk accent te leggen op vormingselementen, ben ik van oordeel dat artikel 44, § 2, 2° verder van toepassing moet blijven met betrekking tot jeugdehuizen.

Ik zal bijgevolg alleszins aan mijn collega, Minister W. De Clercq, een brief schrijven met het verzoek de huidige reglementering niet te wijzigen.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag van de heer J. Caudron tot de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminis-

ter van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs, over mogelijke resultaten van wetenschappelijk onderzoek omtrent studie- en doceermethodes alsmede examineervormen in het hoger onderwijs

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Caudron tot de heer Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs, over mogelijke resultaten van wetenschappelijk onderzoek omtrent studie- en doceermethodes alsmede examineervormen in het hoger onderwijs.

De heer Caudron heeft het woord.

De heer J. Caudron (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, opnieuw laboreert het land aan de jaarlijkse examinitis. Duizenden studenten in het hoger onderwijs en zelfs in de laatste jaren van het secundair onderwijs verschijnen voor de groene tafel, om blijk te geven van hun kennis van macht en inzicht in de gedoeerde leerstof.

De vorm waarin in Vlaanderen de examens worden georganiseerd dateert nog uit de vorige eeuw. Het verschil is dat het oorspronkelijk een examengesprek gold tussen de student en de docent die de examinandus het hele academiejaar lang van dichtbij had gevolgd. Thans is dit examen in veel gevallen het allereerste gesprek tussen prof en student.

Dit alles leidt tot stress, spanningen bij de examinandi zelf en in de gezinnen waaruit zij afkomstig zijn.

Anderzijds stelt men vast dat kleuterleidsters, onderwijzers en leraren in het secundair onderwijs in hun opdracht permanent begeleid en gecontroleerd worden inzake hun optreden ten aanzien van de hun toevertrouwd jongeren. In naam van de vaak en niet altijd terecht geroemde academische vrijheid worden blijkbaar zeer weinig normen vastgesteld inzake het doceren en het examineren in het hoger onderwijs.

De inspanningen die de Gemeenschap zich terecht getroost inzake onderwijs en opleidint en de hoge uitgaven die dit alles meebrengt, zouden nochtans moeten aanzetten tot een

Caudron

nauwkeurig toezicht over de wijze waarop de beschikbare middelen worden besteed. Zeker in het licht van het groot aantal mislukkingen in het hoger onderwijs is het meer dan gewenst dat de overheid — die onder meer ook studietoelagen toekent — nagaat of er geen andere en betere opleidings- en evaluatievormen bestaan dan de huidige, waarvan het rendement niet bepaald denderend kan worden genoemd.

Mag ik van de **Gemeenschapsminister** vernemen of hij, in het kader van zijn bevoegdheid, wetenschappelijk onderzoek heeft laten uitvoeren in verband met de studiemethodes, **doceermethodes** en de **examineervormen** in het hoger onderwijs ?

De Voorzitter : Minister Lenssens heeft het woord.

Minister J. Lenssens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, ik heb de eer het geachte lid op zijn mondelinge vraag volgende te antwoorden.

Gelet op de huidige stand inzake de communautarisering van het onderwijs, heeft de Vlaamse Executieve als dusdanig geen wetenschappelijk onderzoek laten uitvoeren in verband met de studiemethodes, **doceermethodes** en **examineervormen** in het hoger onderwijs.

Het wetenschappelijk onderzoek hierover in Vlaanderen is vooral te situeren binnen de Vlaamse Interuniversitaire Raad. Zo heeft de VLIR een aantal aanbevelingen geformuleerd aan de diverse betrokken academische overheden en is ze sterk begaan met het probleem van de **deskundigheidsbevordering** van docerenden in het hoger onderwijs.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

Vraag van de heer F. Geyselings tot de heer K. Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, en de heer J.

Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs, over het gebruik van chemische middelen in caravan-, tent- en boottoiletten

De Voorzitter : Aan de orde is de mondelinge vraag van de heer Geyselings tot de heer Poma, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van cultuur, en de heer J. Lenssens, Gemeenschapsminister van leefmilieu, waterbeleid en onderwijs, over het gebruik van chemische middelen in caravan-, tent- en boottoiletten, waarop Minister Poma mede namens Minister Lenssens zal antwoorden.

De heer Geyselings heeft het woord.

De heer F. Geyselings (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, ik lees in een tijdschrift dat caravan-, tent- en bootbewoners een beroep doen op gevaarlijk ke chemische middelen die menselijke faecaliën opruimen. Terwijl vroeger bij de toeristen een emmertoeilet een interessante oplossing was, wordt tegenwoordig steeds meer gebruik gemaakt van spoeltoiletten.

De excrementen worden na doorspoeling opgevangen in een vergaarbak, waar een toiletstof wordt toegevoegd om stank en rotting van de uitwerpselen tegen te gaan. In deze toiletstof zou een hoge concentratie van het uiterst gevaarlijk formaldehyde aanwezig zijn.

Kan de geachte Minister mij antwoorden op de volgende vragen ?

Het is evident dat zulke toepassingen een nefaste invloed uitoefenen op ons leefmilieu. Is u van dit probleem op de hoogte ? Bestaat hieromtrent enige controle vanwege de overheid op de caravan- en tentterreinen ? Met de vakantieperiode voor de deur is controle dienaangaande dringend vereist.

De Voorzitter : Minister Poma heeft het woord.

Minister K. Poma (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, geachte collega's, collega Geyselings heeft een vraag gesteld tot Minister Lenssens en tot mijzelf. Ik zal eerst het antwoord voorlezen met betrekking tot Minister Lenssens, daarna met betrekking tot

het gedeelte dat aan mij werd gericht.

In antwoord op zijn gestelde vragen kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

De produkten die gebruikt worden voor de reiniging van zogenaamde spoeltoiletten, bevatten inderdaad formaldehyde, wat in de volksmond formol genoemd wordt. Formaldehyde is een produkt dat kiemen, eventueel ziektekiemen en bacteriën doodt. Het toepassen ervan staat gelijk met het nemen van een hygiënische maatregel.

De gevaren voor de mens, bij het gebruik van deze produkten zijn bij juiste aanwending, zo goed als nihil. In verband hiermede kan ik het geachte lid verwijzen naar de ziekenhuissector waar formol in grote hoeveelheden gebruikt wordt en waar tot op heden geen ongevallen ingevolge het gebruik van dit produkt bekend zijn.

Bij het gebruik van genoemde produkten in spoeltoiletten verbindt de formaldehyde zich onmiddellijk met de aanwezige eiwitten in het toiletwater. Er ontstaan aldus organische verbindingen die gemakkelijk biologisch afbreekbaar zijn. Wanneer deze verbindingen gemengd worden met rioolafvalwater kan de zuivering eenvoudig gebeuren in een waterzuiveringsinstallatie.

Ter zake kan aangestipt worden dat de Waterzuiveringsmaatschappij van het Kustbekken reeds geruime tijd contracten heeft met aalophaaldiensten van campings in de kuststreek om dergelijke toiletwaters rechtstreeks in het zuiveringsstation van Oostende te zuiveren.

In verband met de overheidscontrole op de caravan- en tentterreinen kan ik het geachte lid mededelen dat het afvalwater van de campings niet op oppervlaktewater mag geloosd worden terwijl voor de lozing op riolering, er een lozingsvergunning vereist is. De waterzuiveringsmaatschappijen oefenen ter zake controle en toezicht uit.

Het antwoord op het tot mij gericht gedeelte luidt als volgt.

Artikel 2 van het koninklijk besluit van 29 oktober 1971 betreffende het

Poma

kamperen bepaalt wanneer de kampeervergunning verleend wordt. Naast de voorwaarden die door andere bestuursrechtelijke of wettelijke voorschriften zouden vastgesteld zijn, wordt in artikel 2 van hogervernoemd koninklijk besluit onder andere gesteld dat er op elk kampeerterrein één vuilniscollector met tenminste één afloop voor chemische WC's vereist is.

De vergunning wordt afgeleverd na advies van onder andere de ambtenaar van de Minister onder wiens bevoegdheid de hygiëne ressorteert. De kampeervergunning wordt geschorst wanneer één van de toekenningsvoorwaarden niet meer nageleefd wordt. De Inspecteurs van het Commissariaat-generaal voor Toerisme kunnen tevens elke klacht onderzoeken die tegen een bepaald kampeerterrein werd ingediend.

Ik meen dat er voor de caravan- en tentterreinen voldoende maatregelen werden getroffen opdat de toiletstof niet in het leefmilieu omheen de terreinen zou terechtkomen.

De Voorzitter : Het incident is gesloten.

ONTWERP VAN DECREET houdende aanvulling van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw — 260 (1983-1984) — Nrs. 1 tot 4

Beroep op het reglement en voorstel tot verwijzing naar de commissie

De Voorzitter : Aan de orde is het ontwerp van decreet houdende aanvulling van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, ik doe een beroep op het reglement.

De Voorzitter : U hebt het woord, mijnheer Van Elewyck.

De heer J. Van Elewyck (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren

Ministers, geachte collega's, de jongste vierentwintig uur is heelwat te doen geweest rond dit ontwerp van decreet en rond de tekst zoals die nu aan de openbare vergadering van de Vlaamse Raad wordt voorgelegd. Naar mijn gevoelen is al die stille opwinding helemaal niet nodig en heeft iedereen er belang bij, ook de Executieve, dat wij met een voor zovelen mogelijk aanvaardbare tekst naar de bevolking toe kunnen komen, zoals iedereen, die gebruik moet maken van de wijzigingen aan de wetgeving op de stedenbouw, daar belang bij heeft.

Mijnheer de Voorzitter, ik zou er dus willen voor pleiten om dit ontwerp van decreet, alvorens de bespreking aanvat, in een vorm van consensus opnieuw naar de bevoegde commissie te verwijzen. De Vlaamse afdeling van de Vereniging voor Steden en Gemeenten heeft gisteren een uitvoerig en ongetwijfeld interessant document overgemaakt aan de commissieleden en de fractievoorzitters. Meerdere leden uit alle fracties van deze Vlaamse Raad zetelen in die sectie van de Vereniging voor Steden en Gemeenten. Uit praktisch alle fracties komen reacties waaruit blijkt dat deze tekst niet helemaal rijp is voor discussie. Ten einde incidenten te voorkomen zowel bij de bespreking als bij de stemming zouden wij best samen beslissen deze tekst opnieuw in Commissie te bekijken om hem daarna zo spoedig mogelijk in openbare vergadering te behandelen. Dit is geen politiek maneuver, noch een verdragingsmaneuver want uit alle fracties gingen in de jongste 24 uur stemmen op om hetzelfde te zeggen.

Mijnheer de Voorzitter, als u mij vraagt of dit verzoek gebaseerd is op het reglement, dan zeg ik ja. Het gaat hier degelijk om een verzoek tot verwijzing naar de Commissie.

De Voorzitter : U mag zich beroepen op het reglement, mijnheer Van Elewyck, maar u moet het reglement volledig toepassen en de Voorzitter eerst op de hoogte brengen. Dat staat ook in het reglement.

De heer J. Van Elewyck : Ik dacht dat ik u daarstraks reeds had laten verstaan wat mijn bedoeling was. In de toe-

komst zal ik het uitdrukkelijk zeggen en een handtekening vragen, als u dat wil.

De Voorzitter : Dat is niet nodig.

De heer De Beul heeft het woord.

De heer A. De Beul (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, in bij komende orde wil ik er de aandacht op vestigen dat de meeste collega's, pas deze morgen het verslag hebben ontvangen, wat niet conform is met artikel 19 van ons reglement. In het gunstigste geval kregen sommigen het reeds gisteren. Reglementair genomen moet het verslag drie dagen vóór de openbare vergadering worden rondgedeeld, bijgevolg kunnen wij dit ontwerp van decreet vandaag niet bespreken.

Wat de grond van de zaak betreft, sluit ik mij aan bij wat collega Van Elewyck heeft gezegd, namelijk dat het ontwerp niet rijp is voor stemming. De filosofie die ten grondslag ligt aan dit decreet wensen wij evenwel niet te ontkennen. Wie de voorstellen van amendering uitgewerkt door de Vereniging van Belgische Steden en Gemeenten evenals de amendementen van de collega's doorneemt, zal moeten vaststellen dat deze tekst best naar de Commissie teruggaat.

De Voorzitter : Mijnheer De Beul, alle documenten werden donderdagnamiddag verzonden naar de leden.

De heer E. Beysen : Mijnheer de Voorzitter, ik wil daar even op inpikken.

Ik heb slechts vanmorgen de uitnodiging voor de vergaderingen van vandaag ontvangen. Ook het verslag waar de heer De Beul naar verwijst en het verslag over de DIRV-actie zijn slechts vanmorgen toegekomen.

Ik was van zins het woord te vragen in het debat over de DIRV-actie, maar gezien ik het verslag slechts vanochtend heb ontvangen, verzaak ik daar aan.

Mijnheer de Voorzitter, ik vraag u met aandrang om de nodige schikkingen te treffen opdat de agenda voor de vergaderingen en vooral de documenten tijdig worden toegestuurd.

De Voorzitter : Mijnheer Beysen, alle

Van Elewyck

documenten zijn donderdag vanuit de Vlaamse Raad verzonden geworden.

De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, de opmerking van de heer Beysen kan ik volledig bijtreden en ik neem aan dat ook de andere leden van de Raad die in Antwerpen of in het Antwerpse wonen de parlementaire documenten slechts vanochtend hebben ontvangen, alsook de uitnodiging voor deze vergadering. Ik heb nog gisteren aan de Griffier vragen gesteld omtrent de verzending. De vraag is niet wanneer bepaalde stukken worden verzonden, maar in de eerste plaats wanneer ze bij de leden thuis worden afgeleverd.

De Voorzitter : Ik zal bij de verantwoordelijke Minister en Staatssecretaris aandringen ervoor te waken dat de postuitreiking beter wordt verzorgd.

Aan de orde is allereerst het voorstel tot terugzending naar de Commissie van de heer Van Elewyck.

De heer De Seranno heeft het woord.

De heer J. De Seranno (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, de Commissie heeft vier vergaderingen gewijd aan de bespreking van het ontwerp van decreet houdende aanvulling van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw en heeft het verslag letterlijk gelezen, besproken en gecorrigeerd.

Ik doe een beroep op alle collega's dat wij deze openbare vergadering inhoud zouden geven en dat wij niet bij de kleinste moeilijkheid, aangelegenheden zoals met dit ontwerp van decreet worden behandeld, zouden terugzenden naar de bevoegde Commissie, anders wordt deze openbare vergadering herleid tot het louter stellen van vragen en het geven van een antwoord door de bevoegde Minister.

Het ontwerp van decreet betreffende de ruimtelijke ordening en de stedenbouw is het ruim waard dat het in openbare vergadering uitvoerig wordt

besproken. De verslaggeefster zal zonder twijfel op alle vragen een antwoord geven.

Het stuk zelf dateert van 17 mei 1984 en verschillende instanties waaronder de Vereniging van Steden en Gemeenten hebben kennis kunnen nemen van dit document en hebben de gelegenheid gehad om voorstellen te formuleren.

Uit de bespreking hier zal ongetwijfeld blijken dat, in verband met sommige amendementen waarop de heer Van Elewyck allusie maakt, werd afgesproken in de Commissie om bepaalde aangelegenheden bij het thans aan de orde zijnde decreet niet te behandelen. Laten wij derhalve uit waardering voor deze openbare vergadering van de Vlaamse Raad het ontwerp van decreet in bespreking nemen zoals was ingeschreven op de agenda.

De Voorzitter : Ik stel vast dat niet iedereen akkoord gaat met de vraag van de heer Van Elewyck. Bijgevolg zal ik de Raad raadplegen over de verzending naar de Commissie.

Wij zullen onmiddellijk overgaan tot de stemming bij zitten en opstaan.

De heer L. De Grève : Mijnheer de Voorzitter, mag ik nog even het woord vragen vóór de stemming ?

De Voorzitter : De heer De Grève heeft het woord.

De heer L. De Grève (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, de heer De Seranno heeft daarnet gezegd dat inderdaad een zestal weken geleden het document werd rondgedeeld en dat de desbetreffende Commissie uitvoerig alle mogelijke amendementen die door de leden werden ingediend, heeft besproken. Allerlei andere overwegingen werden eveneens ter discussie gebracht.

Het is juist dat de Bond van Steden en Gemeenten — en meer bepaald de Vlaamse afdeling ervan — waarvan verschillende collega's alsook ikzelf deel uitmaken — veel aandacht heeft besteed aan het ontwerp van decreet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw dat vandaag moet worden behandeld.

Ik moet bekennen — en daar moet misschien VLERICO zelf schuld pleiten — dat de reactie van de Bond van Steden en Gemeenten vrij laat is gekomen, alleszins naar de overheid toe. Van de heer Gemeenschapsminister zou ik graag willen vernemen of, ten opzichte van al de amendementen die gisteren pas aan de leden zijn bezorgd, hij van oordeel is of met het merendeel van deze amendementen rekening is gehouden en daaraan is tegemoetgekomen. Wat mijzelf betreft, ik heb zulks nagegaan en ik denk dat dit wel het geval is, een paar uitzonderingen niet te na gesproken. Zelfs vele van deze problemen zijn in de Commissie aan bod gekomen.

Vooraleer een stemming uit te brengen over het al of niet terugzenden naar de Commissie, zou ik het belangrijk vinden dat de Gemeenschapsminister indien mogelijk ter zake een verklaring aflegt.

De Voorzitter : Minister Akkermans heeft het woord.

Minister P. Akkermans (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, waarde collega's, in de eerste plaats wil ik zeggen dat dit ontwerp van decreet, dat eigenlijk een mini-decreet is, alleen gaat over het invoeren van een vergunningsplicht en ten tweede, een uitbreiding van de bestaande bedrijven en ondernemingen met 100 procent in een niet bestemde zone of een gebouw, een woning die kan worden uitgebreid, unaniem door de Vlaamse regering is voorgesteld. Ik weet wel dat het niet gaat over de grond van de zaak, maar ik ben verwonderd dat de Vereniging van Belgische Steden en Gemeenten ons slechts gisteren in de late namiddag een aantal bemerkingen heeft laten geworden.

Tot mijn grote verwondering heb ik moeten lezen dat het werkdocument van de Vereniging van Belgische Steden en Gemeenten in de vierde paragraaf van zijn brief schrijft dat het gaat over bemerkingen in verband met de eerste ontwerp-tekst. Intussen hebben wij in de Commissie hieraan drie of vier vergaderingen gewijd. Heel wat amendementen werden aanvaard en er is een nieuwe tekst tot stand gekomen, die in het verslag is gedrukt.

Akkermans

De meeste amendementen die hier aan de orde komen zijn uitvoerig besproken in de Commissie voor ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud. Sommige bemerkingsen zijn zelfs opgenomen en vermeld in de nieuwe tekst.

Bovendien, er zijn slechts twee amendementen, namelijk het eerste en het voorlaatste, die een kleine wijziging hebben ondergaan en die niet behandeld of besproken werden in de Commissie.

Mijnheer de Voorzitter, bijgevolg zie ik de noodzaak niet in deze zaak te verdagen. Het is een dringende aangelegenheid. Inderdaad, er zijn een 200-tal bedrijven die om uitbreiding vragen, hetgeen ook inzake tewerkstelling een gevolg zou hebben.

Ik vraag dus dat de Raad prioriteit aan een onmiddellijke behandeling zou geven. **(De heer J. De Mol vraagt het woord)**

De Voorzitter : Mijnheer De Mol, volgens ons reglement mag slechts één lid per fractie tussenbeide komen.

De leden die het voorstel naar de Commissie wensen te verwijzen worden verzocht op te staan. De tegenproef.

Dames en heren, het voorstel tot wijziging naar de Commissie wordt niet aangenomen.

Bijgevolg gaan wij over tot de behandeling van het betrokken agendapunt.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer de Voorzitter, ik doe opnieuw een beroep op het reglement ; ik heb het u trouwens aangekondigd. Ook de heer De Beul heeft het zoëven reeds vermeld. Het spijt mij dat ik het op die manier moet doen ; ik had op een vlottere medewerking van de collega's gerekend.

Artikel 19,7 van ons reglement zegt : „De commissieverslagen worden gedrukt en ten minste drie dagen vóór de algemene bespreking in openbare vergadering aan de leden rondged e e l d . ”

Mijnheer de Voorzitter, wij hebben

deze verslagen deze ochtend ontvangen...

De heer M. Olivier : Reeds vrijdag !

De heer J. Van Elewyck : . . . Het ontvangen van deze documenten kan verschillen van lid tot lid.

Artikel 19,7 van ons reglement maakt het, tot onze spijt, onmogelijk dit ontwerp vandaag in openbare vergadering te behandelen.

De Voorzitter : Mijnheer Van Elewyck, ik kan alleen herhalen – en dat werd altijd zo geïnterpreteerd – dat de datum van versturen door de post geldt als rondledingsdatum. Deze documenten werden bij de post afgegeven op donderdagnamiddag. Indien men de stukken in Antwerpen later heeft gekregen, spijt het mij.

Er zijn trouwens leden die vrijdagmorgen reeds deze stukken hebben ontvangen ; er kan dus niet worden gesteld dat wij ze niet tijdig hebben rondgedeeld.

Algemene bespreking

De Voorzitter : De algemene bespreking is geopend.

Mevrouw Tyberghien-vandenbusche, verslaggever, heeft het woord.

Mevrouw M. Tyberghien-vandenbusche (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, op 12 en 14 juni heeft uw Commissie voor de ruimtelijke ordening met opvallende attentie dit ontwerp besproken. Wij waren telkens bijna voltallig aanwezig.

Mijnheer Van Elewyck, wat de toezending van de documenten betreft kan ik u de raad geven in de Westhoek te komen wonen, een zeer landelijk dorp, waar wij vrijdagvoormiddag per post deze stukken hebben ontvangen. Op dat vlak zijn wij tenminste toch al een deel bevoordeeld.

De heer J. Van Elewyck : Mevrouw, ik zal u citeren als ik mij tot de bevoegde Staatssecretaris wend, om hem erop te wijzen dat er een onderscheid wordt gemaakt naar gelang van de woonplaats.

Mevrouw M. Tyberghien-vandenbus-

sche : Er werd wel kritiek geuit over het feit dat verschillende voorstellen van de leden, die handelen over een globale aanpassing en regeling van de ruimtelijke ordening niet in eerste orde werden besproken in de Commissie.

De Gemeenschapsminister verdedigde echter de behandeling van dit ontwerp, ervan uitgaande dat een globale herziening van de wet op stedenbouw, grondig onderzoek en uitgebreid overleg vergt, wat heel veel tijd zal in beslag nemen. In de Commissie gingen men er dan ook mee akkoord deze voorstellen in de volgende vergadering eerst aan bod te laten komen.

Intussen dienen zich enkele dringende knelpunten aan die tot een oplossing moeten gebracht worden, in het belang van de tewerkstelling in de sector, en met het oog op de uitbreiding van bedrijven en kleine en middelgrote ondernemingen. Het hoofddoel van dit ontwerp is een aanvulling van de wet op stedenbouw in het algemeen en de gewestplannen in het bijzonder omtrent het gebruik van goed of gebouwen, wat in de wet niet voorzien is gezien alleen de bodembestemming geregeld is en niet het gebruik ervan.

Volgens de toelichting van de Gemeenschapsminister is het de bedoeling dat de fundamentele beleidsopties, waarop de gewestplannen gesteund zijn, niet in het gedrang worden gebracht. De wijzigingen die worden voorgesteld, betreffen vooral de artikelen 78 en 79 en verdere aanpassingen tot artikel 83, van de aanvullende bepalingen voor het Vlaamse Gewest.

De eerste belangrijke wijziging betreft een toevoeging aan de wet ten einde een gebruikswijziging van een gebouw in bepaalde gevallen vergunningsplichtig te maken. Mag ik hier onderstrepen dat het gaat om gebruikswijziging van gebouwen en niet van terreinen of gronden. Om welke gebruikswijzigingen het gaat zal door de Vlaamse Executieve worden bepaald. Deze voorstelling lokte een uitgebreide discussie uit in de Commissie.

Hierop heeft de Minister lezing gegeven van een ontwerp van besluit, dat

Tyberghien-Vandenbussche

hij wenst voor te leggen aan de Vlaamse Executieve, houdende het vergunningsplichtig maken van sommige gebruikswijzigingen. Deze lijst vindt u in het verslag, en uiteraard is dit een ontwerp en steeds voor aanpassing vatbaar. De grote zorg werd uitgesproken vooral waakzaam te zijn op de „ruimtelijke weerslag” op de onmiddellijke omgeving, en op de hoofd-functie van het gebouw. Tevens dient de toepassing beperkt te worden tot het gebruik van vergunde gebouwen, dus niet de onwettelijk opgerichte gebouwen, want de wetsaanvullingen mogen niet kunnen gebruikt worden voor een regularisering van onwettelijk opgerichte gebouwen. Deze belangrijke opmerkingen werden door amendering ondervangen en aangenomen door de Commissie met 10 stemmen tegen 1 bij 3 onthoudingen.

De tweede belangrijke wijziging die met dit ontwerp beoogd wordt, is de mogelijkheid tot volumevermeerdering van de gebouwen ten behoeve van de uitbreidingsbehoeften van de kleine en middelgrote ondernemingen, die soms ook gelegen zijn in de niet daartoe bestemde zone.

Het nieuwe artikel 79 laat toe bestaande gebouwen te verbouwen, herbouwen en uit te breiden, dus een optimale valorisatie van het bestaand gebouwenpatrimonium.

Voor elk geval zal elke beslissing dienen gemotiveerd te worden, zowel bij toestemming tot wijziging of in geval van weigering. De motivering zal moeten steunen op concrete elementen. Vermits het bouwen en verbouwen en het gebruik dat men van gebouwen maakt, wat de bestemming van de gewestplannen betreft, nauw met elkaar verbonden zijn, worden de aspecten „bouwen” en „gebruiken” wat de toepassing van deze bepalingen betreft, ook gelijklopend behandeld.

Het verbouwen, herbouwen of uitbreiden van bestaande vergunde gebouwen kan wat woningen betreft, maximaal leiden tot 800 kubieke meter met een grondoppervlakte van 200 vierkante meter.

Voor bedrijfsgebouwen kan dit in wel bepaalde gereglementeerde gevallen leiden tot een maximale volumevermeerdering met 100 ten honderd van de bestaande toestand.

Voor de eis tot het instellen van een openbaar onderzoek werd bijna eensgezind verdedigd, gezien de belangrijkheid van de voorziene afwijkingen, dit om het risico van willekeurige beslissingen aanzienlijk te verkleinen.

Ook werd ingeschreven dat in de landbouwgebieden het advies van de Minister van landbouw dient te worden gevraagd.

Het is ook logisch dat de Minister van landbouw advies geeft bij bouwvoorvragen voor uitbreiding van niet-agrarische bedrijfsgebouwen in agrarische gebieden, zoals dit ook nu gebeurt voor uitbreiding van agrarische bedrijfsgebouwen.

Zo was men het er ook over eens dat de bedrijven die nu in een niet daartoe bestemde zone uitgebaat worden, nog kans krijgen om hun volume van gebouwen aan te passen aan de economische noodwendigheden, zodat hun leefbaarheid in de toekomst kan worden gevrijwaard. Hetzelfde kan gezegd worden voor bedrijven die geen bedrijfstechnische uitbreidingsmogelijkheden hebben in het industriegebied. De artikelen 80, 81, 82 en 83 werden na bespreking, ongewijzigd aangenomen.

In het schriftelijk verslag kunt u zeer uitgebreid de neerslag vinden van de uitvoerige discussie die dit ontwerp in de Commissie heeft losgemaakt. Vermeldenswaardig is de opmerking dat het regulariseren van bestemmingswijzigingen niet mag drukken op potentieel nieuwe initiatieven. Ook werd de vraag gesteld welke rol wordt toebedeeld aan de lokale besturen die toch het best op de hoogte zijn van de mogelijkheden inzake bestemmingswijzigingen in hun gemeente. Tevens was men ten eerste bekommerd om de controle op ten onrechte opgerichte woningen vooral in recreatiegebieden en natuurgebieden opdat dit ontwerp niet de onaanvaardbare toestand in het leven zou roepen dat een onwettelijk opgericht gebouw, wettelijk zou mogen worden gebruikt.

De Gemeenschapsminister heeft nadrukkelijk bevestigd en herhaald, dat illegaal opgerichte gebouwen niet in aanmerking komen voor uitbreiding of wijziging van bestemming.

Uit heel deze bespreking is gebleken, dat er boven alle discussies heen een gemeenschappelijke en eensgezinde houding terug te vinden is om constructief en kritisch verder mee te zorgen voor en te bouwen aan Vlaanderen bestaansruimte.

In die geest werd dit ontwerp in de Commissie voor de ruimtelijke ordening goedgekeurd met 9 stemmen tegen 1 bij 3 onthoudingen. Ook het verslag hierover werd behoudens één onthouding door iedereen goedgekeurd.

Mag ik vragen dat de Vlaamse Raad dit zou bevestigen.

De Voorzitter : De heer Albert Claes heeft het woord.

De heer A. Claes (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, waarde collega's, de **PVV-fractie** kan zich akkoord verklaren met de twee elkaar enigszins aanvullende opties die in dit ontwerp van decreet voorgebracht worden.

Enerzijds wil het sommige **gebruikswijzigingen** van vergunde gebouwen aan een voorafgaande vergunning onderwerpen. Anderzijds wenst het de mogelijkheid te scheppen beperkte uitbreidingen van vergunde gebouwen, in een zone waarin dit volgens de gewestplannen niet mogelijk is, te vergunnen.

Waar de eerste maatregel een verscherping inhoudt van de bestaande regelen, wat schijnbaar door sommigen uit het oog verloren wordt, is het tweede ongetwijfeld een verruiming van de mogelijkheid te ontsnappen aan de regelen vastgesteld door de gewestplannen.

Voor ons, PW-ers, vormen de **gewestplannen**, alsmede trouwens de gemeentelijke plannen van aanleg, een belangrijke zo niet het voornaamste element in het waarborgen van de rechtszekerheid voor de bevolking.

Daarom vragen wij u met aandrang,

A. Claes

mijnheer de Minister, erover te waken dat het nieuw artikel 79, geen middel wordt om deze rechtszekerheid volledig uit te hollen.

Wij durven hopen en wij zijn er trouwens van overtuigd, mijnheer de Minister, dat het ook uw visie is, dat de toepassing van artikel 79 een uitzondering zal blijven en dat de voorziene toepassingsvoorwaarden, namelijk het gaaf houden van de ruimtelijke ordening en het streng motiveren van het advies, stipt zullen gevolgd worden. Een bij komende waarborg ter zake is het openbaar onderzoek ; er wordt voorzien dat de modaliteiten ervan door de Vlaamse Executieve zullen bepaald worden.

Onze partij wenst dat hierbij in geen geval de gemeentelijke overheid over het hoofd gezien wordt. Het is klaarblijkelijk zij die het dichtst bij de bevolking staat en waaraan de inwoners het gemakkelijkst en zonder schroom hun bezwaren zullen uiten. Haar rol in de inrichting van de openbare onderzoeken moet dan ook zeer belangrijk zijn.

Er zijn waarschijnlijk nog andere aanvullingen waarvan de opname in het decreet wenselijk schijnt, onder meer genoemd door de Vereniging van Belgische steden en gemeenten.

Is het uitsluiten van recht op schadevergoeding, ook van derden, wanneer de toegestane vergunning een belangrijke schade toebrengt, wel rechtvaardig ?

Dient er niet bepaald dat de vergunning een gebruikswijziging door te voeren, louter persoonlijk is, wat de procedure zou vergemakkelijken ? Zijn wij voldoende gewapend om een niet vergunde doch gereglementeerde gebruikswijziging te doen eindigen zo er geen verzegeling mogelijk is ?

Moet er geen herzieningsprocedure in de wet ingebouwd worden, die zou toelaten vonnissen te herzien die vóór het in voege treden van het decreet kracht van gewijsde bekomen hebben, zo volgens de nieuwe normen van dit decreet een regularisatie mogelijk zijn zou ?

Zoals u kunt vaststellen, collega's, de

materie die ter zake behandeld wordt, is ingewikkeld en omvangrijk. U hebt zich, mijnheer de Minister, vrijwillig beperkt tot wat u als zeer dringend beschouwde, namelijk de soms dringend noodzakelijke uitbreiding van gebouwen in tegenstrijd met de regelen van het gewestplan met als noodzakelijke aanvulling het vergunningsplichtig maken van sommige gebruikswijzigingen van deze gebouwen.

De PW is echter van mening dat ook een andere materie, deze betreffende sommige bodemwijzigingen, bij hoogdringendheid dient geregeld.

Wegens deze hoogdringendheid, veroorzaakt door tegenstrijdige beslissingen van de administratie en van de rechtbanken, zodat ook hier alle rechtszekerheid verloren gaat, hebben wij een amendement neergelegd.

Het betreft het amendement over sommige bodemwijzigingen. U zult opmerken dat wij dit uiteindelijk op een zeer beperkte wijze hebben opgesteld : opzettelijk wordt enkel de bodemwijziging door het aanbrengen van verhardingen bedoeld. Dit is echter voldoende om twee kwalen : het aanbrengen van tennisvelden en van verharde parkeerplaatsen in natuurgebieden, parkzones en agrarische zones zonder vergunning te bestrijden.

— Mevrouw G. Devos, Eerste Ondervoonitter, treedt als Voonitter op.

We weten dat ook op het gebied van de wijziging van de bodem heel wat meer te regelen is met het oog op een verbetering van de ruimtelijke ordening.

Dit zal echter een latere zorg zijn op het ogenblik waarop het decreet over het geheel van de ruimtelijke ordening zal kunnen besproken worden.

Mijnheer de Minister, ik zou willen aandringen opdat dit bepaalde punt, dat even hoogdringend is als het punt betreffende de gebouwen, ten spoedigste zou geregeld worden en wij vragen u bij de toepassing van het voorliggend decreet met onze standpunten te willen rekening houden. **(Aplaus)**

De Voorzitter : De heer Robert Van Rompaey heeft het woord.

De heer R. Van Rompaey (op de tribune) : Mevrouw de Voorzitter, mijnheer de Minister, dames en heren, in 1336 beklom de dichter Petrarca de Mont Ventoux. Wanneer hij de top van de berg had bereikt en het uitzicht over de wereld zich onder zijn voeten opende werd hij door angst bevangen en, naar Italië kijkend, door heimwee naar zijn vaderstad overmand. Hij zocht troost voor zijn verwarring in de Confessiones van Sint Augustinus, die hij bij zich had, en zijn oog viel tot zijn schrik op de volgende passage : „En de mensen gaan hoge bergen bewonderen en de wijde zee en machtige stromen en de onmetelijkheid van de oceaan en de loop van de sterren en zij verliezen daarmee zichzelf.”

Mijnheer de Minister, wij vermoeden dat u een zelfde ervaring moet gehad hebben wanneer door onze voorstellen het uitzicht werd geopend op de globale aanpak van de decreetgeving inzake ruimtelijke ordening.

Wellicht hebt u zoals de dichter Petrarca troost gezocht bij Sint Augustinus om bij voorrang aandacht te schenken aan een aantal problemen van mensen en bedrijven die een dringende oplossing behoeven, welke aandacht wij terugvinden in het huidige ter bespreking voorliggend ontwerp van decreet.

Voorafgaandelijk zouden wij even willen blijven stilstaan bij datgene dat op advies van de Raad van State uit uw ontwerp is verdwenen : de harmonisering van de afgifte van de bouwvergunning en van de exploitatievergunning. Indien men dit doel wil bereiken, volstaat het niet de stedenbouwwet te wijzigen, doch dient eveneens het Algemeen Reglement op de arbeidsbescherming gewijzigd te worden. In dit opzicht is het advies van de Raad van State alleszins juist.

Wij zouden u echter willen waarschuwen, mijnheer de Minister, voor de oplossing die gesuggereerd wordt door de Raad van State. Volgens zijn advies verdient het meer aanbeveling de nieuwe regeling op te nemen in een autonoom decreet waarin meteen duidelijk zou worden gesteld dat het van toepassing is op de bouwvergunningsplichtigen die tegelijk exploitatievergunningsplichtig zijn.

R. Van Rompaey

Dat zou dan de zoveelste boom zijn die in dat bos van decreten wordt aangeplant. Onze mening daarentegen, mijnheer de Minister, is dat dit bos van decreten zou moeten uitgedund worden. De harmonisering van de exploitatievergunning en de bouwvergunning is een materie die haar plaats zou dienen te krijgen in het algemene decreet over de ruimtelijke ordening. Rekening houdende met de jongste evolutie die wij in de ruimtelijke ordening kennen, gaande van het vastleggen van de bestemming naar de regeling van het gebruik om uiteindelijk te komen tot het ideale evenwicht tussen ruimten en samenleving — en het voorliggend ontwerp dat ook het gebruik van sommige gebouwen wil regelen, bewijst eens te meer deze evolutie — zou een afzonderlijk decreet, waarin exploitatievergunning en bouwvergunning worden gecoördineerd een stap achteruit betekenen.

Indien de ruimtelijke ordening het beleid is dat de overheid voert om te pogen richting te geven aan de ruimtelijk aspecten van het maatschappelijk proces, en dat menen wij toch, en indien onder de ruimtelijke aspecten wij niet alleen de concrete vormgeving van een gebouw maar ook de activiteiten die in dit gebouw worden uitgeoefend begrijpen, en zo ver zijn wij toch geëvolueerd, dan moet de coördinatie van een exploitatievergunning en een bouwvergunning haar plaats krijgen in dit algemeen decreet over de ruimtelijke ordening. Meteen zullen de tegenstrijdigheden tussen de beslissing inzake bouwvergunning en de beslissing inzake exploitatievergunning, alsmede de tijd die verloren wordt om tot deze tegenstrijdige beslissingen te komen, tot het verleden behoren. Wij meenden er goed aan te doen op dit ogenblik, nu het algemeen decreet op de ruimtelijke ordening in zijn embryonaal stadium is, hierop de aandacht te vestigen.

Tot nu toe was in onze **stedebouwwetgeving** het gebruik van onroerende goederen, bebouwd of niet-bebouwd, aan geen enkele vergunning onderworpen, behalve wanneer het een hinderlijke inrichting betrof waarop het algemeen **arbeidsbeschermingsregle-**

ment van toepassing is.

Wij hadden enkel oog voor het bepalen van de bestemming zijnde het doel van het gebruik van een onroerend goed, zonder echter het gebruik als dusdanig te reglementeren. Dit ontwerp zet een eerste stap in die richting. Misschien is het wijselijk dat het ontwerp de gebruikswijziging beperkt tot de gevallen opgesomd in een lijst. Mogen wij in dit verband verwijzen naar het ontwerp van 1975 dat elke hoofdbestemmingswijziging van een gebouw aan een vergunning wilde onderwerpen, doch dat omwille van de onoverkomelijke moeilijkheden bij de toepassing van een dergelijk systeem dit ontwerp nooit een eindstemming heeft gehaald. Sommigen denken er nu aan de beoogde vergunningsplicht uit te breiden tot de gebruikswijziging van de gronden. Op het eerste zicht is dit een verleidelijke stap. Bij nader onderzoek zijn er een aantal redenen om deze stap nu en in dit ontwerp niet te zetten.

1. De Raad van State heeft reeds in zijn advies gewezen op de noodzaak van een precieze en zekere kennis van het oorspronkelijk gebruik van een gebouw om over de wijziging van het gebruik te kunnen oordelen.

Indien dit oorspronkelijk gebruik van een gebouw al zeker problemen schept is dit des te meer waar voor het oorspronkelijk gebruik van een grond. De sporen van een oorspronkelijk gebruik van een grond kunnen van vandaag op morgen uitgewist worden.

2. Ofwel wordt de gebruikswijziging van alle gronden aan een vergunningsplicht onderworpen en dan zal dit keurslijf onuitstaanbaar zijn ; ofwel wordt de gebruikswijziging van sommige gronden beoogd en dan zal het moeilijk zijn te verantwoorden waarom de ene wel en de andere niet onder deze verplichting valt.

3. Ofwel wordt elke gebruikswijziging beoogd en dan zouden wij die overheid of die administratie willen kennen die dat op een behoorlijke manier zou kunnen uitvoeren ; ofwel zou een beperkte gebruikswijziging kunnen in aanmerking genomen worden, wat het opstellen van een lijst veronderstelt en dan zouden wij die lijst toch

wel eens onder ogen willen hebben.

4. Een gebruikswijziging veronderstelt een gebruik. Volgens Van Daele betekent het woord „gebruik” het zich bedienen van iets met het bijdenkbeeld van duur of herhaling. Bij afwezigheid van een decretale definitie van het gebruik moeten wij het woord „gebruik” een aldus de gebruikswijziging in zijn gebruikelijke betekenis nemen.

Welnu, er zijn veel gronden en alleszins zeker die welke men beoogt die niet worden gebruikt. Deze zouden derhalve ontsnappen aan de reglementering die men wil invoeren, zodat men het tegenovergestelde bereikt van wat men wil.

5. Wil men het karakter en het uitzicht van gronden beschermen dan zal dikwijls een verbod niet volstaan doch dan zal er af en toe ook een gebod dienen opgelegd te worden. De bescherming van gronden, meer nog dan de bescherming van gebouwen, zal aanleiding geven tot het creëren van een aantal nieuwe openbare erfdiensbaarheden.

Wij hebben — en dan nog zeer beperkend — deze enkele redenen willen aanhalen om aan te tonen dat een regeling van het gebruik en derhalve van de gebruikswijziging van gronden het resultaat zou moeten zijn van een veel uitgebreider onderzoek van dit probleem hetwelk niet kan opgelost worden door de inlassing van enkele woorden in dit ontwerp. Wij zijn niet tegen de regeling van het gebruik van gronden, maar wij denken dat deze regeling op een oordeelkundige en doeltreffende wijze zijn plaats moet krijgen in een algemeen decreet over de ruimtelijke ordening.

Mijnheer de Minister, het tweede probleem dat in dit ontwerp geregeld wordt, de afwijking van de voorschriften van een ontwerp-gewestplan of gewestplan met betrekking tot het herbouwen of de uitbreiding van bestaande gebouwen beantwoordt aan een noodzaak. Tegenover dit probleem kan men drie houdingen aannemen.

Ofwel neemt men een zeer streng standpunt in, zonder de minste reali-

R. Van Rompaey

teitszin, iedereen en alles in zijn door specialisten aangewezen hokje. Wij geloven dat deze stelling niet houdbaar is.

Ofwel predikt men de absolute vrijheid dat overal alles mag en kan. Wij menen dat dit standpunt niet menselijk is. Ofwel tracht men een economische noodzaak in een ecologische wenselijkheid in te passen en wij geloven dat de bepalingen van artikel 79 hieraan voldoen. De geplande beperkingenlijken ons eenvoldoende waarborg te zijn. Het gaat eerst en vooral om vergunde gebouwen waarmede bedoeld wordt de gebouwen die werden opgericht zonder toelating op een ogenblik dat er geen toelating was vereist, hetzij met een toelating onder het stelsel van de besluitwet van 2 december 1946 of van de stedenbouwwet van 29 maart 1962.

Vervolgens wordt het criterium van de goede ruimtelijke ordening gehanteerd. De herbouw of de uitbreiding blijft beperkt. Voor de bedrijfsgebouwen moet de afwijkende bestemming bestaan op het ogenblik van de inwerkingtreding van dit decreet. Ten slotte is een openbaar onderzoek vereist.

Al deze voorwaarden lijken ons een voldoende waarborg te zijn tegen kwalijke speculatieve aspiraties.

Het is vooral om deze reden dat wij verheugd zijn dat dit ontwerp vandaag wordt behandeld. Wij stellen vast dat, en telkens bij dezelfde gelegenheid, wanneer het over ruimtelijke ordening en over een wijziging aan de wetgeving gaat, een aantal mensen bang zijn voor hun eigen schaduw. Ik meen dat het zeer slecht zou geweest zijn indien de bespreking van dit ontwerp werd opgeschort. Dat zou betekend hebben dat wij ons nog enkele maanden na het verlot, onledig zouden hebben gehouden met de bespreking van dit ontwerp en dat wij waarschijnlijk maar binnen enkele jaren de bespreking van het groot algemeen decreet in de ruimtelijke ordening hadden kunnen aanvatten.

Het is om die reden dat wij bijzonder verheugd zijn dat deze bespreking vandaag plaatsvindt. Wij hopen dat u,

mijnheer de Minister, inzake ruimtelijke ordening dezelfde rol zou spelen als Petrarca in de cultuurgeschiedenis heeft gespeeld. Hij is een ogenblik bevreesd geweest, u ook, voor ons groot decreet, maar Petrarca heeft de deur van de Middeleeuwen naar de Renaissance opengeduw. Wij hopen dat u, inzake ruimtelijke ordening, dezelfde deur zult willen openen. (*Applaus*)

— **De heer J. Pede, Voorzitter, treedt opnieuw als Voorzitter op.**

De Voorzitter : De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, geachte collega's, het is natuurlijk bijzonder moeilijk en delicaat onmiddellijk na een vergelijking met Petrarca, waardoor ik bovendien weet dat de Minister de deur naar de Renaissance opnieuw zal openduen, het woord te voeren.

Mijnheer de Voorzitter, ik heb alleen maar het woord gevraagd in verband met enkele punten die ik even zou willen onder de aandacht brengen.

Wij zijn van oordeel dat het verslag van de commissiewerkzaamheden, dat mevrouw Tyberghien-Vandebussche op voortreffelijke wijze heeft toegelicht, niet de hele bespreking weergeeft.

Ik zal verklaren waarom. Het verslag begint met de inleiding van de Minister. Als ik goed ben ingelicht, heeft er voor deze inleiding — en mevrouw Tyberghien heeft dat in haar toelichting vanop de tribune terecht onderstreept — een proceduredebat plaatsgehad over het al dan niet meteen in behandeling nemen van voorstellen van decreet over dezelfde materie.

Mevrouw M. Tyberghien-Vandebussche : Dat is niet juist. Het proceduredebat kwam na de toelichting van de Minister. Dat staat vermeld in het verslag.

De heer J. Van Elewyck : Ik meen dat dit debat werd gehouden vóór de inleiding.

Ik zou op dat proceduredebat even willen terugkomen.

Indien mijn voorganger op deze tribune heeft gezegd dat er misschien vertraging zou kunnen ontstaan bij de bespreking van het „grote” decreet over ruimtelijke ordening meen ik dat die vertraging pas nu ontstaat door alleen voorrang te geven aan dit document.

Had men in de Commissie de hele problematiek inzake ruimtelijke ordening meteen kunnen behandelen dan hadden wij de problemen die zich in dit land ter zake stellen grondig kunnen bespreken. Daaraan hadden wij de voorkeur gegeven en zodoende hadden wij geen deelsgewijze behandeling gekend.

Mijnheer de Voorzitter, er is nog een ander punt waarop ik uw aandacht zou willen vestigen. Ik ga hier niet uitweiden over de kern van de zaak noch over de problemen die zijn gesteld via het ontwerp van decreet zoals het in de Commissie werd goedgekeurd en zoals het nu aan onze aandacht wordt onderworpen.

Deze ochtend werden er amendementen rondgedeeld. Wij zijn evenwel geen supermensen en bijgevolg is het echt onmogelijk aan de hand van een verslag dat vanmorgen aan meerdere leden werd overgehandigd en aan de hand van amendementen die zopas zijn rondgedeeld over een zo delicate materie, waar elk woord een zeer verstrekkende betekenis heeft, hier onmiddellijk in plenaire vergadering in detail te treden. Een dergelijke werkwijze kan geen goed parlementair werk ten gevolge hebben, nochtans geven wij daar de voorkeur aan.

Mijnheer de Voorzitter, dit gezegd zijnde zullen wij over de kern van de zaak niet verder spreken.

De Voorzitter : De heer De Mol heeft het woord.

De heer J. De Mol (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dit ontwerp van decreet heeft enkel de bedoeling de voorschriften van het koninklijk besluit van 28 december 1972, gewijzigd door het koninklijk besluit van 13 december 1978, niet alleen bij decreet te regelen maar verder uit te hollen. Deze uitholling heeft betrekking op de artikelen 21 en 22 van de geciteer-

De Mol

de koninklijke besluiten. Door dit ontwerp van decreet worden de voorschriften van de gewestplannen verder uitgehold. Niet alleen om dit decreet gemakkelijk te kunnen betitelen maar om zijn inhoudelijke bedoelingen, zullen wij het verder aanduiden met de term „uithollingsdecreet”.

Vooraleer dit decreet ten gronde te onderzoeken moet worden gewezen op de spoed waarmee dit decreet door de Commissie werd gejaagd. Toen dit uithollingsdecreet voor het eerst op de agenda van de Commissie stond was het juist één dag daarvoor aan de leden rondgedeeld. Door de heer De Seranno werd er gesproken over vier commissievergaderingen ; op deze wijze wilde hij aantonen dat er een zeer grondige bespreking plaats had. Dat dit niet het geval is, willen we bewijzen met een korte weergave van deze Commissie. Omdat er niet voldoende leden aanwezig waren en omdat het ontwerp inderdaad slechts één dag in ons bezit was, is de bespreking in deze eerste vergadering niet doorgedaan. Tijdens de tweede vergadering werd dit decreet door de Minister toegelicht en werden door sommige leden opmerkingen gemaakt. Twee dagen daarna werd een nieuwe commissievergadering belegd waar de algemene en artikelsgewijze bespreking gevolgd door de stemmingen plaats hadden. Minder dan een week later werd opnieuw de Commissie samengeroepen om het verslag goed te keuren. Het is nuttig een korte weergave van deze besprekingen te geven om te wijzen op de spoed waarmee dit decreet werd behandeld.

Ik wil daarmee doorprikken, wat werd gezegd omtrent een grondige bespreking van dit decreet waaraan zogenaamd vier vergaderingen van de Commissie werden gewijd.

De heer J. De Seranno : Ik heb gezegd dat het ontwerp van decreet gedurende vier vergaderingen op de agenda heeft gestaan. U heeft uitvoerig de tijd gehad erover te discussiëren. U hebt tijdens de twee eerste vergaderingen niet gesproken.

De heer J. De Mol : De eerste vergade-

ring is niet doorgedaan, mijnheer De Seranno. In de tweede vergadering heb ik inderdaad ook niet gesproken omdat daar alleen maar detailopmerkingen werden gemaakt. Ik heb het woord gevoerd in de derde vergadering gedurende meer dan een half uur.

De heer D. Vervaeat : Dat leden in de Commissie niet aan het woord komen, wordt niet gezegd, mijnheer De Seranno. U kan trouwens niemand verplichten in de commissievergaderingen te spreken.

De heer J. De Mol : Ik meen dat dit alles slechts bewijst dat het decreet met een grote snelheid door de Commissie werd gejaagd.

De heer J. De Seranno : U moet niet zeggen dat u de kans niet hebt gehad te spreken, mijnheer De Mol. Dat tracht u te laten veronderstellen.

De heer J. De Mol : Ik heb niet gezegd dat ik de kans niet heb gehad het woord te voeren, mijnheer De Seranno. Ik wil alleen weerleggen wat u hebt gezegd namelijk, dat er vier commissievergaderingen aan het decreet zijn gewijd en dat er een grondige bespreking heeft plaatsgehad. Dat betwist ik ten stelligste.

De eerste commissie is niet doorgedaan. U had tenminste zo eerlijk mogen zijn te zeggen dat er niet vier maar drie vergaderingen werden aan gewijd.

Het hoeft ook niet te verwonderen dat de koppeling van dit latere ontwerp van decreet met de vroegere voorstellen van decreet niet is gebeurd. Dat is de eerste kritiek die tijdens de eerste vergadering van de Commissie werd geuit. Door dit uithollingsdecreet wordt er geprutst aan de bijkomende onderdelen terwijl in feite een globale aanpak via de diverse voorstellen van decreet werd afgewezen.

Dat is de meest essentiële kritiek ten gronde. Niet alleen wordt artikel 18 punt 3 niet geëerbiedigd – ik bedoel dan van het reglement van orde van de Vlaamse Raad – maar tevens is het klaar dat een serieus ruimtelijk beleid nog steeds niet voor de nabije toekomst is. Ik druk er nog op dat artikel 18 punt 3 duidelijk stelt : „Elk voorstel van decreet wordt samen met een ontwerp van decreet behandeld indien het hetzelfde onderwerp heeft.” Nu meen ik duidelijk dat de voorstellen van onder meer collega's Van Rompaey en Leclercq duidelijk ruimer zijn

Mevrouw M. Tyberghien-Vandenbussche (CVP), verslaggever over het aanvullingsdecreet-ruimtelijke ordening en stedenbouw

De Mol

dan dit decreet en dat het meest logische erin bestond deze aan elkaar te koppelen en ze samen te bespreken.

De Commissie stelde zich niet alleen boven dit artikel van het reglement van orde, maar — en ik zou er de nadruk willen op leggen — opteerde voor pruts- en lapwerk. De meest fundamentele opmerking richt zich dan ook tegen deze fragmentaire aanpak. Het prutsen aan onderdelen, zonder dat een globale ruimtelijke beleidsvisie in een decreet aanwezig is, vormt een negeren van elke logische **beleidsopstelling**. Op deze wijze maakten de Vlaamse Executieve en de Vlaamse Raad zich gewoon belachelijk. Wie had gedacht dat een zelfstandig Vlaanderen het ruimtelijk beleid zou kunnen vormen, vindt hier het beste tegenargument. Hoefte het nog herhaald te worden dat men telkens opnieuw de kans mist om te bewijzen dat het ruimtelijk beleid anders kan zijn dan het vroegere Belgische beleid? De historische kans om het toch reeds zwaar verknoeiide Vlaanderen in ruimtelijk aanvaardbare banen te leiden, wordt op deze wijze verkwaanseld. De wanorde, de vernieling van waardevolle gebieden wordt zonder enige schroom verder gezet.

Dit uithollingsdecreet zou — volgens sommigen — beantwoorden aan een dringende noodzaak. Vermoedelijk verliezen deze personen uit het oog dat een samenhangend ruimtelijk beleid veel primordiaal is dan een verder uithollen van de gewestplannen, want daar komt het in het decreet **eigenlijk** op neer. Dit uithollingsdecreet wil de zogenaamde **pseudo-wetgeving**, zoals deze in het koninklijk besluit van 13 december 1978 te vinden is, vervangen. De uitbreiding — want dat is het dan toch duidelijk — van de artikelen 21, 22 — en ook het artikel 23, maar dat speelt hier geen rol — via het koninklijk besluit van 13 december 1978 zette toen reeds elke rechtzekerheid op de helling. Alle **gewestplannen** — voor Vlaanderen uiteraard — hadden de fase van het openbaar onderzoek reeds achter de rug zodat, via deze wijziging van de voorschriften van de gewestplannen, niets anders dan het gewestplan wordt **gewij-**

zigd, natuurlijk zonder dat de normale procedure wordt gevolgd. Het is duidelijk dat voor het gewestplan een specifieke herzieningsprocedure voorhanden is die inderdaad loodzwaar is, maar het zou van enige moed getuigen de gewestplannen in herziening te stellen om zodoende enkel en alleen via een herziening van de **gewestplannen** deze wijzigingen aan te brengen.

Deze stelling wordt door de Raad van State duidelijk geponeerd in het Arrest Eikendael. De vraag rijst of een uithollingsdecreet deze procedure wel mag omzeilen. De goedkeuring en het toepassen van dit decreet stelt dezelfde problemen als een wijziging bij koninklijk besluit of besluit van de Executieve. In het eerste advies van de Raad van State op dit decreet wordt dit behandeld. Deze stelling wordt onderschreven, maar men maakt dan van een Juridische spitsvondigheid" gebruik om het toch als aanvaardbaar voor te stellen. Het hoeft nauwelijks betoogd te worden dat dit decreet van deze spitsvondigheid ruimschoots gebruik maakt.

Dit ontwerp van decreet valt in feite uiteen in twee delen, enerzijds, de gebruikswijziging en, anderzijds, de uitbreidingsregel. Nu is het duidelijk dat, wanneer deze twee dan nog worden gekoppeld, het hek werkelijk van de dam is. Het oorspronkelijke uitbreidingsartikel, namelijk artikel 21 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972, later gewijzigd bij Koninklijk Besluit van 13 december 1978, bepaalde dat enkel — en ik druk op het woord „enkel” — zonevreemde gebouwen met maximum 20 procent konden uitbreiden bij verbouwingswerken. In het door de Raad van State betwiste koninklijk besluit van 13 december 1978 werd dit uitbreidingsartikel eveneens tot zonevreemde gebouwen beperkt. Er werden toen geen volumebeperkingen ingeschreven, maar alles werd teruggebracht tot de term „voor zover de goede ordening van de plaats niet in het gedrang wordt gebracht.”

Welnu, wanneer wij de toepassing van dit artikel bekijken, blijkt dat daar meestal juist de goede ruimtelijke ordening in het gedrang werd gebracht.

Tevens had dit artikel 21 van het koninklijk besluit van 13 december 1978 hoofdzakelijk betrekking op niet-hinderlijk ke constructies en werden enkel verbouwingswerken toegestaan. De verbouwings- of uitbreidingswerken werden daarentegen beperkt tot 50 procent van het volume — ik druk op het woord „volume” — van de bestaande bedrijfsgebouwen. Deze kon echter méér dan 50 procent bedragen — dat is het verschil met hetgeen nu in het decreet is vermeld — en er kon een tweede uitbreiding gevraagd worden als de Minister of de Staatssecretaris voor ruimtelijke ordening hiertoe besliste.

Wat de woningen betreft, bepaalde artikel 21 van het koninklijk besluit van 13 december 1978 dat verbouwings- en uitbreidingswerken mogen worden uitgevoerd indien het bouwvolume met niet meer dan 20 procent wordt vergroot. Het ging enkel om bestaande gebouwen. Een gebouw dat bouwvallig was, in puin gevallen of in zulke staat verkeerde dat geen verbetering, meer mogelijk was, viel niet onder deze bepaling. Dit decreet is op dit gebied niet duidelijk.

Bij de toelichting van dat koninklijk besluit werd nog een bij komende ontsappingsclausule ingebouwd, zoals dat vaak gebeurt inzake ruimtelijke ordening.

In het nieuwe artikel 2 — titel V, artikel 79 — wordt dit rampzalig uithollingsartikel nog verder verruimd. Het verbouwen, herbouwen of uitbreiden van bestaande woningen kan maximaal op een bewoonbaar volume van 800 kubieke meter met een grondoppervlakte van 200 vierkante meter slaan. Het hoeft geen betoog dat hiermee het hek van de dam is. Door dit artikel is het zeer goed mogelijk van een weekendverblijf een riantte villa te maken. Het huidige artikel 2 — titel V, artikel 79 — heeft eveneens betrekking op bedrijfsgebouwen, in tegenstelling tot artikel 21 van het koninklijk besluit van 13 december 1978, dat voornamelijk betrekking had op niet-hinderlijk ke constructies. Het verschil met dat artikel 21 is enorm. Terwijl in artikel 21 slechts verbouwingswerken werden toegestaan, slaat dit artikel op vervallen gebouwen, krot-

De Mol

ten, maar ook op herbouwing, alhoewel men van „bestaande” gebouwen spreekt. Het is dus duidelijk dat ook vervallen gebouwen hierbij kunnen worden gerekend.

In het voorgesteld artikel 2 wordt in een maximale uitbreiding van het woonbare volume tot 800 kubieke meter en een grondoppervlakte van 200 vierkante meter voorzien. Tevens wordt de uitdoving — en dat is enorm belangrijk — van zonevremde gebouwen geschrapt, dit was zelfs niet mogelijk met de slechte artikelen van 1978. Thans aanvaardt men dat zonevremde gebouwen niet alleen uitbreiden, een bestemmingswijziging krijgen, maar tevens blijven bestaan. Men kon hopen dat een ruimtelijk plan, voor zover men dat van een **gewestplan** kan verwachten, zou opteren voor homogene ruimtelijke structuren. In bepaalde omstandigheden is dat meer dan noodzakelijk. Door deze werkwijze worden zonevremde gebouwen die er dikwijls op een erg twijfelachtige wijze zijn gekomen, niet alleen in hun statuut bevestigd ; zij kunnen bovendien nog uitbreiden op de koop toe. Hierdoor worden waardevolle gebieden nog verder bedreigd. In dit artikel wordt het begrip „op voorwaarde dat de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad” ingevoerd. In het verleden hebben we reeds vastgesteld dat deze aanduiding die slaat op een ruim en **ondefinieerbaar** begrip, leidt tot totale willekeur. In vele gevallen zal deze bepaling worden aangegrepen om onaanvaardbare planologische ingrepen te verantwoorden. Tot wat dit allemaal kan leiden, hebben de toepassingen van de artikelen 21, 22 en 23 in het verleden duidelijk bewezen.

De uitbreiding van bedrijfsgebouwen wordt toegestaan met maximaal 100 procent. Nergens is ook maar enige verdere normering voorzien. Slaat die 100 procent — ik heb dat in de Commissie ook gevraagd en als antwoord gekregen dat dit probleem op een vorige commissievergadering zou behandeld zijn ; dit was uiteraard niet het geval — uitbreiding op de netto of de bruto oppervlakte ? Welke is de referentieperiode, met andere woorden, dient niet te worden gerefereerd naar

het bestaande volume van het zonevremde gebouw, bij ministerieel besluit ? Gebouwen die recent uitgebreid zijn, kunnen opnieuw een uitbreiding met maximum 100 procent krijgen. Dat is een van de grootste discriminaties voor bedrijven die toevallig de uitbreiding nog niet hebben aangevraagd ten aanzien van die bedrijven die het wel hebben gedaan en nu nog in de mogelijkheid zijn die oppervlakte te verdubbelen. Deze werkwijze is niet alleen het negeren van de uitdoving van zonevremde gebouwen, maar zal een directe bedreiging vormen voor de zone waarin dit gebouw is gelegen. In de Commissie werd daarop ook al gealludeerd wat betreft het gevaar voor de agrarische gebieden. Het is duidelijk dat die bepaling veel ruimer moet worden geïnterpreteerd. Op geen enkele wijze worden beperkingen ingebouwd. Zo kunnen ecologisch en landschappelijk waardevolle gebieden verder worden aangetast. De oppervlakkigheid van dit decreet wordt best geïllustreerd door het feit dat bedrijven die een aanduiding van ambachtelijke zone of industriezone hebben gekregen, geen uitbreiding kunnen krijgen wanneer, toevalligerwijs, het bedrijf op meer dan 30 meter ligt van het zonevremde gebied.

Artikel 2, titel V — ik bedoel dan artikel 78 — voorziet in de mogelijkheid dat via een door de Executieve vast te stellen lijst, gebruikswijzigingen kunnen worden toegestaan. Uit de in de Commissie neergelegde lijst blijkt dat deze gebruikswijzigingen mogelijk zijn in vrijwel alle zones van het Gewestplan. Men mag zonder meer stellen dat in 90 procent van de gevallen een vergunning voor bestemmingswijziging kan worden afgeleverd. Op deze wijze wordt de uitzondering regel. Ik weet wel dat men net omgekeerd argumenteert. Men zegt dat men het gebruik aan een vergunning gaat onderwerpen, maar ik interpreteer de bepaling omgekeerd. In elke zone kan men nu via een vergunning een gebruikswijziging bekomen en dat is het zwakste punt van dit ontwerp van decreet. Zo is het mogelijk dat bedrijven — ik heb het in de Commissie ook al gezegd — voor intensieve veeteelt zich vestigen in de woonzone en dat vervuilende bedrijven,

verkoopspunten, restaurants enzovoort zich in agrarische gebieden vestigen. Ook is het mogelijk dat elk nieuw gebruik in de groen-, park- en bosgebieden wordt gereguleerd, maar terzelfder tijd wordt het mogelijk bestemmingswijzigingen via gebruikswijzigingen in deze gebieden te regelen.

De Minister stelt duidelijk dat dit zeer selectief zal gebeuren. Wij hebben hieraan geen boodschap. Het toepassen van de artikelen 21, 22 en 23 in het verleden heeft juist het tegendeel bewezen. Wij aanvaarden deze uitleg dan ook niet.

Ten aanzien van bestemmingswijzigingen kunnen nog een aantal andere opmerkingen worden gemaakt.

Het ontwerp van een lijst, dat eventueel naar de Executieve zal worden overgezonden, en dat in het verslag is opgenomen, voorziet een aantal vergunningsplichtige bestemmingswijzigingen. Ik ga ze even in het kort analyseren zoals ik dat in de Commissie heb gedaan. Ik heb ook daarop geen duidelijk antwoord gekregen maar ik hoop dat dit nu het geval zal zijn.

Op de eerste plaats wordt voorzien dat vervuilende en milieubelastende industrieën in de woonzones kunnen worden gebracht. Dit gebeurt dan uiteraard op basis van een vergunning en, men is niet verplicht die vergunning af te leveren. Wij zijn van oordeel dat die industrieën dus wel in de woonzone kunnen worden gevestigd. Wij hebben gewezen op het feit dat het meer dan noodzakelijk zou zijn voor die bedrijven dat er een milieueffectrapportering zou gebeuren. Dat is het enig valabel criterium. Het zogenaamde pseudo-openbaar onderzoek biedt niet de minste waarborgen. Wij weten al te goed hoe het onderzoek betreffende commodo en incommodo verloopt waarbij zelfs de bezwaarschriften niet worden doorgestuurd naar de hogere overheid. Die procedure is gewoonweg een lacheding.

Daarnaast wordt ook voorzien dat opslag van schroot en afvalproducten in de bewoonde zone zou kunnen gebeuren. Hierop had ik de opmerking dat dit zou slaan op een bestemmingswijziging van gronden ; men heeft in

De Mol

de Commissie gezegd dat zulks niet het geval is en dit enkel slaat op een bestemmingswijziging van gebouwen. U zegt dat het enkel betrekking zou hebben op het opslaan van allerlei afval en schroot in een gebouw. Ik moet laten opmerken dat ik daarvan wel enkele voorbeelden zie, maar ik vermoed dat met dit begrip wel andere zaken kunnen worden geregeld. Men heeft het voorbeeld gegeven van de dioxine die in een loods in Frankrijk werd opgeslagen. Uiteraard zal men niet zeggen wat men opslaat en vast en zeker geen vergunning vragen want die krijgt men, zo hoop ik, toch niet. Wel wordt het mogelijk een vergunning te krijgen voor schroot en gif op slag.

Het is dan ook noodzakelijk erop te wijzen dat hier vooral een milieueffectrapportering op zijn plaats is. Misschien zal het openbaar onderzoek voor deze gevallen wel iets meer kunnen opleveren maar het blijft hetzelfde „lacheding”. Het is een beoordeling door de omwonenden en geen wetenschappelijk onderzoek.

Wij hebben de vraag gesteld waarom plots een vergunningsplichtig element moet worden ingebracht wat betreft de winkelbedrijven, groter dan 300 vierkante meter. Wij hebben hiervan niet onmiddellijk de hinder bekeken. De vraag stelt zich : is het enkel een genoegdoening ten aanzien van de Minister dat deze formule wordt opgenomen ?

Ik kom thans tot het onderwerp van de intensieve veeteelt. De afstandsregel voor intensieve veeteelt volgens de koninklijke besluiten bedroeg in een woongebied, 300 meter ; voor een woonuitbreidingsgebied bedraagt de afstand 100 meter. Nu wordt het mogelijk in de woonzone — en woonzone is zowel landelijk woongebied als de normale woonzone — een intensief veeteeltbedrijf in te planten. Het onmogelijke van deze bepaling moet toch duidelijk zijn. Men moet zich er niet vanaf maken met te zeggen dat de vergunning pas wordt toegestaan wanneer het noodzakelijk is. Het is gewoon het feit dat de kans bestaat dat het veeteeltbedrijf er komt. Dit willen wij bestrijden. Het lijkt dan ook lo-

gisch dat de milieueffectrapportering hier ook meer dan noodzakelijk zou zijn.

De heer A. De Beul : Hinderlijke gebouwen en stedenbouw wenst gij niet te koppelen.

De heer P. Tant : Dat kunt gij niet koppelen als het gaat om bestaande gebouwen.

De heer A. De Beul : Wettelijk is het niet geregeld.

Mevrouw M. Smet : Voor inplanting van nieuwe gebouwen vraagt het advies van de Raad van State, het uit dit ontwerp-decreet te lichten.

De heer J. De Mol : Het gaat eerst en vooral om een gebruikswijziging. Gelijk welk gebouw kan een nieuwe bestemming krijgen.

De heer R. Van Rompaey : Men kan het gebouw gebruiken zoals men wil want er is geen enkele vergunning voor vereist. Het is een inkrimping. In normale omstandigheden kan men in een woongebied geen intensief veeteeltbedrijf oprichten. U kunt al doen wat u wil, behalve als u valt onder de toepassing van de ARAB. Dat kan u niet inzake het agrarisch gebied ; daar is de toestand nog duidelijker. Ook andere collega's van de Commissie en trouwens ook van uw fractie hebben gesteld dat, op dat vlak, enorme problemen zullen rijzen.

Eerst en vooral hoeft het niet te worden vermeld dat er inderdaad een toename van bij voorbeeld boerderijvorming zal gebeuren.

De vraag stelt zich wat men met „kleine en middelgrote” bedrijven bedoelt en welke normering wordt gehanteerd. Is het bij voorbeeld mogelijk paardenfokkerijen, kennels, veeartsenij klinieken en dergelijke, zoals voorzien in artikel 2 1 — of zijn er nog andere — in dat agrarisch gebied op te nemen ? Hetzelfde geldt voor de opslag van schroot en afval. Men stelt dat het om een gebouw gaat en niet om grond. Ik meen dat dit ruimer moet worden geïnterpreteerd dan de bestemmingswijze van het gebouw.

Mevrouw M. Smet : Het is duidelijk dat het voorliggende ontwerp ener-

zijds een verstrenging en anderzijds een versoepeling van een aantal bestaande bepalingen inhoudt.

De verstrenging ligt in het feit dat men, in tegenstelling tot vroeger, voor een wijziging van gebruik een toestemming zal moeten bekomen.

Uit uw betoog kan worden afgeleid dat wat het gebruik betreft, er een versoepeling zal komen, terwijl het juist het tegendeel is.

Bovendien wil ik benadrukken dat tot hertoe niemand van welke partij ook, zelf een voorstel heeft ingediend om een verstrenging van het gebruik tot stand te brengen. Het is bijgevolg een initiatief van de Vlaamse Regering, dat duidelijk tot doel heeft wijzigingen in het bestaande gebruik in de toekomst aan een reglementering te onderwerpen. Bijgevolg houdt dit een verstrenging in.

Men kan ter zake kritiek hebben of vragen stellen met alle mogelijke uitzonderingen, te weten of deze wel aan die verstrenging onderworpen worden.

Maar men kan niet anders dan erkennen dat er een vooruitgang is, want er is een verstrenging. Of de lijn die door de Minister werd opgesteld voldoende exhaustief is zal de praktijk moeten uitmaken.

Mijnheer De Mol, ik begrijp uw kritiek niet. Ik moet uiteindelijk veronderstellen dat u tegen een reglementering van het gebruik bent en dat u vindt dat de bestaande wetgeving moet worden versoepeld in plaats van verstrengd.

De heer A. De Beul : Men verstrengt de wetgeving precies om vergunningen te kunnen verlenen, waardoor meteen het uitdovend effect van de gewestplannen te niet wordt gedaan. Dat is een Jezuetentruuk. (**Twistgesprekken**)

De heer J. De Mol : Ik heb mijn argumentatie duidelijk ontwikkeld en gesteld dat ik niet geloof dat dit tot een rigoureuze toepassing zal leiden. Ik heb verwezen naar het verleden. Men had bij de artikelen 2 1,22 en 23 ook de kans de reglementering streng toe te passen ; men heeft dat in het verleden

De Mol

niet gedaan. Wanneer men nu stelt dat we moeten betrouwen op het feit dat Minister Akkermans de reglementering streng zal toepassen...

Mevrouw M. Smet : Die interpretatie is dan de uwe. U zegt dat de bedoeling die in dit ontwerp is vervat wellicht goed is, maar dat u geen vertrouwen hebt in de toepassing ervan aangezien het in het verleden anders is geweest. Daar gaat het echter niet om. Het gaat hier om een verbetering en een versterking van de wetgeving ; de toekomst zal uitwijzen hoe ze zal worden toegepast.

De heer J. De Mol : Zoals eerder reeds vermeld, wijzigt dit decreet het **gewestplan** via het wijzigen van de voorschriften. Indien bepaalde problemen zich stellen dan is er een normale herziening van het gewestplan nodig. Dit is het enige valabele alternatief.

Nu geeft u een zuivere **carte blanche** aan de Minister. Ik geloof niet in het feit dat men via een **bestemmingswijziging** het systeem strenger maakt. Het vroeger artikel 21 bepaalde dat de zonevreemde gebouwen binnen de tien jaar zouden en moesten verdwijnen en dat er geen enkele uitbreiding mogelijk was. Nu wordt dit gewoon getolereerd en ingebouwd. Dit is de meest fundamentele kritiek op dit ontwerp.

Wij hebben een hele reeks amendementen ingediend om er de nadruk op te leggen dat het ontwerp in de Commissie niet grondig besproken werd. De behandeling is en moest zeer vlug gaan. De Vereniging van Belgische Steden en Gemeenten ligt voornamelijk ten grondslag aan deze amendementen. De Minister heeft gezegd dat het grootste deel van deze amendementen in de Commissie behandeld werd. Ik loochten dit ten stelligste. Het verslag is hieromtrent overduidelijk.

Een bijkomende opmerking was dat de amendementen van de Vereniging van Belgische Steden en Gemeenten betrekking had op de eerste tekst en geen betrekking had op de tekst door de Commissie aanvaard. Deze bewering is totaal onjuist omdat op bladzijde 2 duidelijk melding wordt gemaakt

van amendementen op het nieuwe artikel 78 (tekst aanvaard door de Commissie voor Ruimtelijke ordening van de wet op de stedenbouw).

Tot slot wil ik erop wijzen dat het verleden reeds bewezen heeft dat het snel willen afhandelen van een bepaalde zaak niet doeltreffend is. Het zet de ruimtelijke ordening nog verder op de helling. Het wordt hier een lapwerk. Ik ben er tevens van overtuigd dat er geen nieuw decreet op de ruimtelijke ordening onder deze Minister zal komen. Ook van het structuurplan Vlaanderen zie ik niets terecht komen. Deze zekerheid en deze vrees wens ik tot besluit van mijn betoog te vertolken.

De Voorzitter : De heer Geyselings heeft het woord.

De heer F. Geyselings (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, de ruimtelijke ordening is het niveau waarop het beleid zijn visie en politiek moet bepalen ten aanzien van het gebruik van de beschikbare ruimte. Zij dient deze visie en politiek af te wegen ten opzichte van de economische en de **socio-culturele** niveaus. Dat is zogezegd een facetmatig beleid.

Het bepalen van deze onderlinge verhouding en het vastleggen van de visies en de politiek ter zake, heeft volgens de Groenen een allesomvattend gevolg op de realiteit in de verschillende sectoren zoals : tewerkstelling, energievoorziening en **energieverbruik**, industrialisering, natuurbescherming, landschapszorg, recreatie, toerisme, stedenbouw, landinrichting, bosbouw enzovoort.

Als wij aan een van deze sectoren wensen te werken, moeten wij beseffen dat de ruimte een niet produktief gegeven is, dit wil zeggen dat het aanbod aan ruimte vastligt en dat deze niet kan worden bijgeproduceerd.

België is één van de laatste landen ter wereld dat het nodig oordeelde om aan ruimtelijke ordening te gaan doen. In 1962 kwam een wet op de stedenbouw en de ruimtelijke ordening tot stand, een basiswet die inmiddels reeds in belangrijke mate werd gewijzigd. Opvallend hierbij is dat pas 14

jaar na het tot stand komen van deze wet het eerste definitief gewestplan, namelijk dat van Mechelen, werd gepubliceerd.

Het is evident dat zulk onefficiënt beleid een ruimtelijke chaos en een ruimtelijke overconsumptie tot gevolg had. Er ontstond een ware knoepboel als gevolg van dreigende processen inzake schadeëisen, onoverzichtelijke versnipperingen, een uit de hand lopende bouwactiviteit en een compleet verziekte situatie met betrekking tot het grondbeleid en de grondspeculatie.

De regionalisering van augustus 1980 heeft de Vlaamse Executieve een unieke gelegenheid gegeven om een systematisch ruimtelijk beleid op gang te brengen dat voor het sterk verstedelijkt Vlaanderen zo nodig is. Helaas, spoedig is gebleken dat ook hier de kwaal van het particularisme, de detailaanpak en de belangenvermenging welig tierden. De verschillende voorbeelden die in het „Dossier Akkermans” voorkomen en door de Bond Beter Leefmilieu werden verspreid, bevestigen dit.

Het is bedroevend te moeten vaststellen dat de enige remmende factor van betekenis in dit proces van ruimtelijke aftakeling, de huidige economische crisis is. De vraag rijst of de ruimteconsumptie weer als voorheen zal toenemen naarmate de economische crisis zal afnemen.

Het is dringend nodig een decreet op de ruimtelijke ordening uit te vaardigen dat de visie en het beleid vastlegt inzake ruimtelijke ordening, wat uiteraard moet afgewogen worden tegenover het economisch en socio-cultureel beleid. Een stipte toepassing van de huidige wetgeving zal reeds tal van problemen, waarmee men nu geconfronteerd wordt, uitschakelen. Ik verwijs hier naar Philips Petroleum in Tessenderlo, de grindontginningen in de Maasstreek en zoveel andere geregulariseerde onwettelijkheden.

Zal het voorliggend ontwerp van decreet strekkende tot aanvulling van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw nu eindelijk bijdragen tot de bescherming van het

Geyselings

leefmilieu en tot een duurzaam gebruik van de nog resterende beschikbare ruimten ?

Mijnheer de Minister, dit ontwerp van decreet had oorspronkelijk twee duidelijk onderscheiden luiken, namelijk de wijziging van een aantal toepassingsbepalingen bij de gewestplannen en de harmonisering van de bouw- en exploitatievergunning. Deze laatste werd evenwel in het huidig ontwerp niet weerhouden ingevolge het advies van de Raad van State.

Het eerste luik handelt vooral over de uitbreidings-, opvullings- en bestemmingswijzigingsartikelen in het koninklijk besluit van 28 december 1972 gewijzigd bij het koninklijk besluit van 13 december 1978 en dat deel uitmaakt van de voorschriften bij de gewestplannen. De reeds bijgestuurde bepaling, opgenomen in het koninklijk besluit van 28 december 1972, wil men nog verder versoepelen doch niet voor de in herzieningstelling van de gewestplannen. Dit zou nochtans logischer en eerlijker zijn dan het uitvoerdigen van maatregelen via een decreet ter aanvulling van de basiswet op de ruimtelijke ordening van 29 maart 1962.

Deskundigen die zich bezighouden met een efficiënt en bovendien milieuvriendelijk beleid inzake ruimtelijke ordening zien meer heil in een partiële herzieningstelling van alle gewestplannen. De mening wint veld dat de wijziging die met dit ontwerp van decreet wordt beoogd, niet voortvloeit uit algemene ruimtelijke beleidsopties op het niveau van Vlaanderen doch in feite het gevolg is van het knoeiwerk van 1978.

Ik deel dan ook de mening van de werkgroep „Denkcel Ruimtelijke Ordening” dat de voorschriften van de gewestplannen niet mogen worden gewijzigd zonder dat de gewestplannen in herziening worden gesteld waarbij de procedure van de openbaarheid kan worden gevolgd. Blijkbaar is inspraak echter geen interessantheidspunt van de Vlaamse Executieve aangezien hierover met geen enkel woord wordt gesproken in de beleidsnota.

Het tweede luik had betrekking op de harmonisering van de bouw- en exploitatievergunning die, zoals gezegd, niet meer in het ontwerp voorkomt. Hieromtrent wil ik toch enkele bedenkingen maken. Er wordt algemeen toegegeven dat een oplossing van dit jarenlang aanslepend knelpunt zich opdringt. Een initiatief in dit verband wordt dan ook als lofwaardig beschouwd op volgende voorwaarden echter.

Ten eerste : dat hierbij de ruimtelijke-ecologische impasbaarheid als facetbeleid wordt aanvaard.

Ten tweede : dat beide kaderen in een ruimere samenhangende visie inzake het vergunningsbeleid dat mede door de algemene principes inzake het ruimtelijk beleid dient geïnspireerd te worden.

In het oorspronkelijk ontwerp vonden wij deze gedachtengang niet terug. Wat erger is, de klok werd hier teruggedraaid. Inderdaad, de exploitatievergunning — een sectoriële vergunning — diende mede als bouwvergunning — een facetvergunning.

De wetgeving op de ruimtelijke ordening regelt de coördinatie van het ruimtegebruik, wat impliceert dat juist de omgekeerde koppeling zou moeten worden gemaakt : de bouwvergunning bevatte hier eveneens de exploitatievergunning. Men mag niet vergeten dat ruimtelijke ordening zich dan niet alleen uitsprak over het bouwwerk als dusdanig doch tegelijkertijd ook over de bestemming die men aan het gebouw gaf, het gebruik dat men ervan maakte. De mogelijkheid qua inplanting werd voor een groot deel bepaald door de bestemming die aan het gebouw werd gegeven. Deze bestemming kan in voorkomend geval duidelijk blijken uit het exploitatiedossier. Ware het niet beter geweest het exploitatiedossier in al zijn aspecten te beoordelen en pas daarna de bouwvergunning, waarbij ruimtelijke ordening met kennis van zaken een nieuwe activiteit kan beoordelen en haar echte taak als „ruimtelijke filter” kan vervullen.

Wij vreesden dat vanuit de oorspronkelijke, thans afgevoerde, benadering bij de eventuele bekrachtiging van dit

ontwerp de bouwvergunning zou kunnen worden afgeschaft bijvoorbeeld in het kader van het bosdecreet, van de ruilverkaveling, van de bescherming van de landschappen, van de ontgrondingen, enzovoort.

Vertrekkende van deze visie konden wij dan ook concluderen dat de nieuw voorgestelde coördinatieregeling, bouw- en exploitatievergunning niet strookte met het door de Vlaamse Raad goedgekeurde beleid.

Door de sectorvergunningen te laten primeren op de bouwvergunningen zou er ons inziens zeker geen vereenvoudiging van het vergunningssysteem worden bereikt en zou het beleid niet aan duidelijkheid en overzichtelijkheid hebben gewonnen, wat toch een elementaire betrachting moet zijn.

Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Minister, collega's, om te besluiten wens ik nog te zeggen dat de Groenen de voorgestelde tekst in die vorm niet kunnen aanvaarden. **(Applaus)**

De Voorzitter : De heer Desutter heeft het woord.

De heer E. Desutter (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, in de eerste plaats wil ik de verslaggever gelukwensen, want zij heeft niet op de bereidwillige medewerking van alle leden kunnen rekenen. Nochtans heeft zij getrouw de besprekingen in de Commissie weergegeven.

Als lid van de regionale commissie voor ruimtelijke ordening van West-Vlaanderen, heb ik het opmaken van deze plannen meegemaakt. Ik herinner mij dat het gewestplan Veurne-Westkust eerst in onze provincie is goedgekeurd in 1976. Het gewestplan Kortrijk een jaar later. Wanneer wij de plannen naast elkaar leggen, stellen wij vast dat ze er helemaal anders uitzien. Het gewestplan Kortrijk heeft bij ons de naam Pokkenplan gekregen. Men had ingezien, dat men bij het opstellen van het gewestplan Veurne-Westkust en Brugge-Oostkust veel te streng was geweest. Men had geen rekening gehouden onder andere met de bedrijven in de landbouwzones. Deze vergissing heeft men gelukkig tijdig kunnen verbeteren bij het

Desutter

gewestplan Kortrijk, waar men vrijwel alle bestaande bedrijven op het plan een afzonderlijk kleurtje heeft gegeven, vandaar de naam Pokkenplan. Het grote voordeel hiervan is dat deze bedrijven in het Kortrijkse kunnen uitbreiden daar dit in het gewestplan voorzien werd.

Het gewestplan heeft de bestemming van gronden vastgelegd. Wij zouden, zoals hier andere sprekers hebben gezegd, het gewestplan kunnen wijzigen. Wij weten welke procedure dit vereist en hoe lang dit zou duren. Ik pleit voor de goedkeuring van dit decreet omdat het realistisch is. Het is misschien niet ideaal en ik heb eerbied voor de collega's die er een andere mening op nahouden.

Wij zijn een klein land met vele en dappere inwoners ; ongeveer 10 miljoen op 35.000 vierkante kilometer. Wij hebben per inwoner maar 14 are voor de landbouw. Dit is zeer weinig in vergelijking met andere landen in Europa en in de wereld. Wanneer wij weten dat de jongste dertig jaar nog 300.000 hectare landbouwzones werden ingenomen en dat, in tegenstelling met bij voorbeeld Nederland, er geen landbouwgronden werden bijgewonnen, dan wordt het duidelijk dat er moet worden opgetreden om onze landbouwzones te beschermen. Maar ook onze bedrijven moeten vooral in deze crisistijd, kunnen uitbreiden.

Ik kan akkoord gaan met andere sprekers die hebben gevraagd dat de wet op de stedenbouw grondig zou moeten worden aangepakt in het najaar. Dit werd herhaaldelijk gezegd en beloofd in de Commissie. Ik ben ervan overtuigd dat de actieve voorzitter van deze Commissie en de eveneens actieve leden ervan, werk zullen maken van deze herziening.

De heer A. De Beul : Men is daarmee

al tien jaar bezig, ook onder andere met de voorstellen van collega Van Rompaey.

De heer E. Desutter : Er werd duidelijk gezegd in de Commissie dat er dit jaar concreet werk van zal worden gemaakt. Wij hebben dit jaar heel wat **denkwerk** verricht met het oog op de nieuwe structuurplanning. Trouwens, hoop doet leven en wij blijven optimistisch. Aan ons zal het niet liggen als er vertraging optreedt.

Ik wil onderstrepen, mijnheer de Minister, dat heel wat bedrijven, onder andere in mijn arrondissement, en ook in het hele Vlaamse land, wachten op dit decreet. Veel bedrijven zitten in moeilijkheden en hebben de financiële middelen niet om een nieuw bedrijf op te richten in een industriezone. Wij stellen vast, wanneer men de statistieken nagaat betreffende de bouwvergunningen van de jongste twee jaar, dat eerder vergunningen gevraagd worden om bestaande bedrijven op te knappen, dan om nieuwe bedrijven op te richten. Dit ligt een beetje in de lijn van het beleid dat ook wordt gevoerd op het vlak van de woningbouw.

Ik kan helemaal niet akkoord gaan met wat ik zou noemen de negativistische houding van bepaalde collega's. Er zijn heel wat positieve elementen in dit decreet. Ik denk aan de **bestemmingswijziging** die niet meer zomaar mogelijk is en aan de **motiveringsplicht** waarover vandaag zeer weinig werd gezegd, en er is een onderzoek en een advies van landbouw enzovoort, vereist.

Mijnheer de Minister, wanneer men eerbied heeft voor de mensen in dit land die nog willen investeren en die nog risico's durven nemen en aldus zorgen voor een groeiende tewerkstelling, wat naar mijn mening toch **prioritair** is voor deze regering, dan moeten wij deze mensen steun.

Aan de theorie van de uitdoving zijn hier ook woorden verspild. Het is en blijft een mooie theorie want wij stellen vast dat het bestaande **gebouwenpatrimonium** niet verdwijnt, integendeel, dat er meer en meer een neiging is om die gebouwen op te kopen en op te knappen. Deze theorie is wellicht mooi maar ik doe een beroep op iedereen om realistisch te zijn, om vertrouwen te geven aan de Minister en aan zijn kabinet, overtuigd dat ook de administratie dit decreet in positieve zin zal toepassen. (**Applaus bij de CV?**)

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De Voorzitter : Hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor deze voormiddag.

Wij komen deze namiddag om 14 uur opnieuw bijeen om onze agenda verder af te handelen.

De vergadering is gesloten.

— De vergadering wordt gesloten om 12.40 uur.
